

Dela Apus la Apus Este
Sabatul de odihnă al lui
Dumnezeu

© 1996, 2000 **Biserica Unită a lui Dumnezeu**, o *Asociație Internațională*

Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii. Scripturile în această broșură sunt citate din Versiunea Nouă King James (© 1988 Thomas Nelson, Inc., publishers), dacă nu este notată altfel.

Publicată în limba română de T.G.S. Internațional, P.O. Box 360, Berlin, Ohio, 44610, USA

Autor: Scott Ashley. Scriitori contributory: Gary Petty, Larry Walker

Critici Editoriali: John Bald, Roger Foster, Jim Frank, Bruce Gore, Paul Kieffer, Rod McQueen, Richard Thompson, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association

Introducere

În ultimele decenii societatea a suferit schimbări uimitoare. S-ar părea că fiecare își trăiește viața într-un ritm amețitor, repezindu-se într-o parte sau alta ca să facă de toate. Descoperirile tehnologice care cândva au promis mai mult timp tihnit, acum par că ne împing din ce în ce mai înapoi, făcând din ce în ce mai dificil ca să ajungem din urmă timpul.

Și așa ne luptăm cu frenezie. Ne simțim separați – separați de soț, separați de familiile noastre, separați de lumea din jurul nostru, și poate cel mai mult, separați de Dumnezeu.

Însăși Ființa care a creat universul, și pe fiecare dintre noi, ne dat o revelație inspirată, de învățături și adevăr a lui Dumnezeu (2 Timotei 3:15-17, Ioan 17:17). Acea revelație, Sfânta Biblie, ne spune că avem nevoie să știm despre scopul vieții, scopul pentru care suntem noi aici și unde ne îndreptăm. Cel mai important, însă, ne învață cum să trăim.

Biblia ne spune că, cu mii de ani în urmă, Dumnezeu a dat unui popor o colecție de legi promițând acelui popor că vor fi binecuvântați dacă le vor respecta. „Să urmați în totul calea pe care v-a poruncit Domnul, Dumnezeul vostru, să umblați, ca să trăiți și **să fiți fericiți**” (Deuteronom 5:33, accentuarea adăugată peste tot).

Legea dezvăluită de Dumnezeu este însumată în cele Zece Porunci. Ele sunt ghidul nostru de bază pentru viață, arătându-ne cum să avem o relație corectă cu Creatorul nostru și cu concetățenii noștri.

Dintre aceste Porunci, aceea care este cea mai neînțeleasă, controversată și mai greșit aplicată este instrucțiunea lui Dumnezeu: „adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești” (Exodul 20:8). Mulți oameni văd în ziua de Sabat o relicvă ciudată a istoriei, poate chiar o idee bună cândva în trecut dar nepractică în lumea de astăzi, prea ocupată. Unii cred că Sabatul este duminica și că petrecând o oră sau două în biserică Duminica dimineața satisfac astfel intenția poruncii Sabatului.

Alții cred că Isus Hristos a anulat orice zi specifică de odihnă, sau nevoia de a ne ruga într-o zi specială, și că orice timp ne alegem ca să-l onorăm pe Dumnezeu este sfințit.

Întrebările și părerile despre această poruncă, se pare, că sunt fără sfârșit. A ținut Isus Sabatul pentru că El a fost Evreu sau a violat Porunca de Sabat forțându-i pe conducătorii religioși din timpul Lui să vrea să-l omoare? Apostolul Pavel, scriind mai multe cărți din Noul Testament decât oricare alt scriitor, a demonstrat că Sabatul nu mai este necesar pentru Creștin sau dimpotrivă l-a susținut?

A fost Sabatul condamnat și schimbat de timpuriu în Biserica Noului Testament, sau a fost confirmat? A sfințit Dumnezeu Ziua de Sabat în același timp când El i-a creat pe Adam și Eva, sau L-a rezervat ca timp sfințit în timpul Exodului mai mult de 2000 de ani mai târziu? A fost schimbat Sabatul de la a șaptea zi a săptămânii pentru o altă zi, și, dacă este așa, atunci când?

Dece a poruncit Dumnezeu o zi de odihnă în primul rând? A avut El vre-un scop pentru ea, și, dacă este așa, care să fie acel scop? Este Sabatul într-adevăr important pentru omenire astăzi? Are vre-o semnificație pentru lumea de azi? Întrebările vin mereu, mereu.

Dece ar fi o asemenea confuzie despre unul dintre cele 10 principii și legi călăuzitoare pe care Dumnezeu Le-a dat umanității? Dece este atâta polemică și confuzie asupra acestei singure porunci când cei mai mulți oameni, incluzând conducătorii religioși și bisericile lor, au puține neînțelegeri privitor la celelalte nouă?

Nu e nevoie să cauți departe ca să găsești răspunsuri la aceste întrebări. Ele pot fi găsite în paginile Bibliei și în istorie. În această cărticică ne vom adresa acestor întrebări de bază. Alătură-te nouă acum pentru o călătorie prin Biblie ca să descoperim *Sabatul de Odihnă al lui Dumnezeu*

Sabatul: La început.

„ În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse”. (Genesa 2:2-3)

Când ne gândim la Sabat, ne gândim adesea la cele Zece Porunci, pe care Dumnezeu le-a dat când Israelul a părăsit Egiptul sub conducerea lui Moise. Evenimentele din acea perioadă a istoriei Israelului – Exodul – au fost extraordinare. Molimele căzute asupra Egiptului, moartea tuturor primilor născuți egipteni, despărțirea Mării Roșii, mana venită din cer și Dumnezeu dând lui Moise cele Zece Porunci scrise pe table de piatră, au fost toate întâmplări miraculoase.

Toate aceste evenimente au fost o mărturie dramatică a nașterii unei națiuni noi. Și, în mijlocul acestor începuturi de necrezut, Dumnezeu I-a spus noii Sale națiuni să-și amintească de ceva. „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești”, a poruncit El poporului Său. (Exodul 20:8)

El i-a îndreptat înapoi la creație, amintindu-le că „în șase zile a făcut Domnul cerurile pământul și marea, și tot ce este în ele iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” (versul 11).

Porunca Sabatului (a zilei de odihnă) a avut un important scop spiritual. Îndrepta poporul lui Dumnezeu către Dumnezeu ca Creator al lor. Era o reamintire obligatorie săptămânală că există o putere și o autoritate mai înaltă în viețile noastre și în viața întregii omeniri. Dumnezeu a intenționat ca ziua de Sabat să fie observată ca o reamintire a acestui fapt.

Sabatul a fost dezvoltat prin minuni

Semnificația Sabatului a fost evidentă înainte ca Dumnezeu să fi dat cele Zece Porunci națiunii Israelului. Spre exemplu, cu câteva săptămâni mai devreme, după ce au trecut prin Marea Roșie, unde Israelii au privit distrugerea armatelor Faraonului, Israelul a intrat în vasta pustietate a deșertului Peninsulei Sinai. În câteva zile proviziile de mâncare ale Israelitilor, aduse cu ei din Egipt, au fost epuizate, „ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta” (Exodul 16:3).

Însă, Dumnezeu era deja cu un pas înaintea lor. El le-a promis că va trimite mana, o substanță miraculoasă ca să-i hrănească și să-i susțină atât cât aveau să fie în pustiu (versurile 4, 15-18).

Dar Dumnezeu le-a impus o condiție. El îi va aproviziona cu mana numai șase zile din fiecare șapte. În ziua a șasea urma să fie dublu cât de obicei, dar nu avea să fie nimic în ziua a șaptea (versurile 5, 22). Moise a explicat poporului ce i-a zis Dumnezeu lui. „Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului...și păstrați până a doua zi dimineața tot ce va rămânea!”...Veți strânge timp de șase zile, dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi”(versurile 23, 26).

Dar unii n-au ascultat și „au ieșit să strângă mană dar n-au găsit” (versul 27).

Care a fost reacția lui Dumnezeu? „Și atunci Domnul a zis lui Moise: „Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele? Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul; de aceea vă dă în ziua a șasea hrană pentru două zile. Fiecare să rămână la locul lui, și, în ziua a șaptea, nimeni să nu iasă din locul lui în care se găsește” (versurile 28-29).

Aici, câteva săptămâni înainte de a da lui Moise cele Zece Porunci la Muntele Sinai, Dumnezeu le-a zis Israelitelor că ei refuzau să respecte poruncile și legile Lui! El de asemenea a zis „Dumnezeu v-a dat Sabatul”. El nu a zis „vă dă” sau „vi-l va da”; El le dăduse deja Sabatul, să fie ținut în fiecare a șaptea zi!

Când Dumnezeu, prin Moise, a poruncit Israelului, „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești” (Exodul 20:8), și le-a zis Israelitelor că ei „au refuzat să țină Poruncile și Legile Mele” prin încălcarea Sabatului înainte de Muntele Sinai (Exodul 16:28), El i-a îndreptat înapoi spre săptămâna originară a creației.

Sabatul pus de o parte

În cartea Genesa citim despre Dumnezeu creând pământul, după care l-a acoperit cu plante și animale și l-a format într-o casă de o frumusețe orbitoare pentru bărbat și femeie, Adam și Eva. Aici citim despre originea adevărată a Sabatului: „În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea , pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o făcuse”. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse” (Exodul 2:2-3).

Această zi a fost diferită de alte zile ale săptămânii creației. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o. Cuvântul *sfințit* înseamnă s-o pună de o parte ca fiind sfântă; Dumnezeu în mod specific a pus de o parte ziua a șaptea ca fiind sfântă. Noi citim de trei ori în aceste două versuri că Dumnezeu nu a muncit în această zi. Important este că a fost ziua Lui de odihnă. A fost Sabatul lui Dumnezeu pentru odihnă.

Unii oameni contrazic această interpretare, spunând că aceasta nu este origina zilei de odihnă poruncită, notând că cuvântul Sabat nu este menționat aici. Oricum, cuvântul ebraic „odihnit” este *shabath*, care este rădăcina pentru cuvântul Sabat. *Shabath* înseamnă să înceteze, sau să se odihnească, și este de aici că Sabatul primește înțelesul ca „o zi de odihnă”. Ca să parafrazez bilanțul din Genesa 2, „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea din toată munca Lui.” Limba ebraică este foarte clară și neechivocă în intenția ei.

Sabatul a fost făcut pentru omenire

Remarcabil, că unii încă vor disputa că aceasta nu dovedește că Sabatul a existat din săptămâna creației și nu a fost instituit până când a fost dat Israelului pe Muntele Sinai și că atunci a fost dat numai națiunii fizice a Israelului pentru un timp limitat.

Oricum, însuși Isus Hristos a spulberat această idee. „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat”, Le-a explicat El unora care îi înțeleseseră complet greșit intenția și scopul (Marcu 2:27). El a clarificat marele principiu subliniant al zilei de Sabat pe care atâția nu l-au înțeles în cursul veacurilor. „Sabatul, departe de a impune o sclavie obositoare sau să autorizeze o listă de activități interzise, este ceva ce Dumnezeu a creat *pentru* oameni! Fusese sanctificată – adică sfințită – când omenirea a fost creată, prin Dumnezeu creând pe Adam și Eva în ziua a șasea a săptămânii creației și creând Sabatul în ziua următoare (Genesa 1:26-31; 2:1-3).

Pentru Isus Hristos Sabatul a fost pozitiv și folositor, nu povara opresivă pe care unii conducători religioși o transformaseră în zilele Lui. Observă alegerea de cuvinte a lui Isus. Sabatul nu a fost ceva numai pentru națiunea Israelului; El a spus că a fost făcut pentru om – pentru toată omenirea – și ținerea Sabatului nu a fost o practică fără semnificație impusă unui popor ca să-i aducă numai greutăți și dificultăți.

Când urmează să fie ținut Sabatul?

Obiceiul nostru de a începe o zi nouă la miezul nopții este o practică arbitrară, de origine omenească. Dumnezeu, care a creat corpurile cerești și le-a pus în mișcare ca să măsoare trecerea timpului (Genesa 1:14), măsoară timpul în mod diferit – dela seară la seară.

Putem vedea aceasta indicată în descrierea creației din Genesa 1. După ce a separat ziua de noapte, Dumnezeu ne spune că „astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâia”(versetul 5). „Seara” este menționată prima, urmată de „dimineața”. Dumnezeu descrie fiecare zi a creației în termeni asemănători (verseturile 8, 13, 19, 23, 31).

În Sfânta Biblie, seara începe când soarele a apus (Iosua 8:29; A doua carte a Cronicilor 18:24; Neemia 13:19; Marcu 1:32), și în acel moment începe o zi nouă. Privitor la Sabaturi, Dumnezeu poruncește ca ele să fie ținute „de seara până seara” (Leviticul 23:32). Acesta a fost modul obișnuit de calcul la vremea aceea pentru începutul și sfârșitul zilelor (Exodul 12:18).

În vremea Noului Testament, zilele erau calculate în același fel. Marcu 1:32 notează că, după ce soarele a apus, marcând sfârșitul unei zile de Sabat, mulțimea a adus la Isus, ca să fie vindecați, mulți oameni bolnavi, care așteptaseră până după Sabat ca să vină la El. Explicația Evangheliei menționează de asemenea că Iosif din Arimatea a înmormântat corpul lui Isus înainte de seară ca să nu muncească în timpul Sabatului anual care se apropia (Matei 27:57-60; Marcu 15:42-46; Luca 23:50-54).

Dumnezeu, Creatorul zilei de Sabat, determină când începe și când se termină această zi, și a fost ținută de la apus la apus în întreaga Biblie. Sabatul Lui începe Vinerea seara la apus și se termină Sâmbătă seara la apus.

Ziua a șaptea a fost făcută pentru om, creată special pentru beneficiul și bună starea lui! Mai multe traduceri sprijină aceasta: „Sabatul a fost făcut pentru binele omului,” zice Versiunea Engleză de Azi, „Sabatul a fost făcut de dragul omului,” citește Biblia Nouă Engleză. Noul Testament al lui Williams spune, „Sabatul a fost făcut ca să-l servească pe om.”

Isus a înțeles scopul legii lui Dumnezeu, inclusiv Sabatul – că Dumnezeu intenționase să fie o binecuvântare și un beneficiu pentru omenire. Dumnezeu, vorbind prin Moise, spusese Israelului mai devreme că „să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, să umbli pe căile Lui, și să păzești poruncile Lui, legile Lui și rânduielile Lui.”

Dece? „Ca să trăiești și să te înmulțești, și ca Domnul, Dumnezeul tău, să te binecuvânteze în țara pe care o vei lua în stăpânire” (Deuteronom 30:16).

Moise, după ce a condus Israelul pentru 40 de ani prin deșert, a însumat experiențele Israeliților imediat înainte de a intra în țara promisă. El a înțeles cât de minunată a fost legea pe care ei o primiseră de la Dumnezeu, cât fusese ea de unică. „Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu...Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, cari vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice...care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înainte?” (Deuteronom 4:5-8)

Dumnezeu evident a intenționat ca Sabatul să fie o binecuvântare pentru aceia care ar folosi-o așa cum a intenționat-o El. Instrucțiunile actuale pe care Dumnezeu le-a dat privitor la această zi au fost scurte dar dau informații de valoare despre intenția ei. Să ne uităm la unele din aceste instrucțiuni.

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” (Exodul 20:8-11).

Odihnă pentru întreaga familie

În ziua de Sabat, vedem că toți membrii familiei urmau să se odihnească dela muncă – chiar și servitorii, musafirii și animalele. Toți urmau să se odihnească fiecare a șaptea zi dela muncile lor obișnuite, normale. Toată familia și membrii gospodăriei au fost înscrși specific, incluzând pe părinți, fii, fiice, servitori și musafiri. Dacă nimeni nu făcea munca obișnuită, se presupune că fiecare petrecea mai mult din Sabat cu alți membri, ca o familie sau ca o gospodărie.

Porunca să se observe Sabatul în toate gospodăriile a fost întărită în Leviticul 23:1-3, unde Dumnezeu înscrie alte ceremonii religioase obligatorii. El de asemenea spune clar că Sabatul este timpul Lui sfânt, nu al lui Moise sau al Israelului: ”Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: Iată sărbătorile Domnului, pe cari le veți vesti ca adunări sfinte, iată sărbătorile Mele: Șase zile să lucrați, dar ziua a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, cu o adunare sfântă. Să nu faceți nici o lucrare în timpul ei: este Sabatul Domnului, în toate locuințele voastre.”

Sabatul nu este numai un ritual religios pentru templu; a fost o ceremonie religioasă pentru casa individuală în întreaga națiune.

Liberarea din sclavie

Putem găsi mai multe amănunte ale intenției lui Dumnezeu unde cele Zece Porunci sânt descrise din nou în Deuteronom 5:12-15: „Ține ziua de odihnă, ca s-o sfințești, cum ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău. Șase zile să lucrezi, și să-ți faci toate treburile . Dar în ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici măgarul tău, nici vreunul din dobitoacele tale, nici străinul care este în locurile tale, pentru ca și robul și roaba ta să se odihnească ca tine. Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului, și Domnul Dumnezeu

tău, te-a scos din ea cu mână tare și cu braț întins: de aceea ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău, să ții ziua de odihnă”.

În această listă a Poruncilor, un alt aspect al observării Sabatului este adăugat pentru poporul lui Dumnezeu: să-și reamintească de cum fuseseră sclavi în Egipt și că „Domnul, Dumnezeul tău, te-a scos de acolo cu un mână tare.”

Sabatul este o reamintire săptămânală a originii umile ale Israelului ca sclavi în Egipt și că Dumnezeu, prin minuni extraordinare, adusese poporul Său în libertate și l-a stabilit ca națiune. Acum că le dăduse odihnă din sclavie, fiecare în întreaga națiune urma să se odihnească și să se refacă în Sabat, și servitorii au fost anume incluși în acea poruncă. Așa cum Dumnezeu dăduse odihnă Israelitelor, și ei, de asemenea erau porunciți să permită servitorilor lor să se odihnească, o reamintire adițională a binecuvântării Sabatului urma să aducă fiecăruia.

Israelitelor li s-a spus în mod specific să-și amintească evenimentele acelea legate de Sabat. Dumnezeu, prin Moise, adesea le-a amintit Israelitelor cât de departe au venit și cum El a intervenit în mod miraculos pentru ei în multe ocazii.

Într-un fel asemănător, Sabatul este o reamintire importantă pentru Creștini astăzi despre liberarea lor. Prin mila lui Dumnezeu și sacrificiul lui Hristos, Creștinii au fost eliberați din sclavia spirituală a păcatului și a morții, au fost lăsați liberi să-L slujească pe Dumnezeu (Romani 6:16-23; 2 Petru 2:19).

El i-a avertizat în mod repetat să nu uite niciodată evenimentele acelea: „Numai, ia seama asupra ta, și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe cari ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi” (Deuteronom 4:9), „vezi să nu uiți pe Domnul, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei” (Deuteronom 6:12), „ia seama să nu ți se umfle inima de mândrie și să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei” (Deuteronom 8:14).

Educație religioasă, învățătură și bucurie

Ia notă că Dumnezeu, de asemenea, le-a spus Israelitelor să-i învețe și pe copiii lor legile și căile Lui. Imediat după repetarea celor Zece Porunci în Deuteronom 5, Dumnezeu i-a instruit pe Israeliti: „Și poruncile acestea, pe cari ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronom 6:6-7).

Sabatul, deci, a fost un timp de educație religioasă, pentru instrucția și studiul minunatelor acte și legi ale lui Dumnezeu. Lucrul obișnuit a fost interzis și minunile extraordinare ale lui Dumnezeu urmau să fie reamintite în această zi. „Astfel spiritul Zilei de Odihnă era bucurie, odihnă și toleranță, rezultând din memoria bunătății lui Dumnezeu ca Creator și Eliberator din robie...În această zi oamenii erau obișnuiți să...dea copiilor acea educație în adevărurile rechemate în amintire de ziua care atât de deseori a fost impusă ca o datorie a părinților; era „Sabatul lui Dumnezeu” nu numai în biserică, dar „în toate clădirile” (Biblia Online, 1995, Smith’s Bible Dictionary, „Sabbath”).

Care zi este Sabatul?

Care este ziua de Sabat? Fiindcă cele mai multe biserici observă Duminica ca ziua lor de odihnă și rugăciune, mulți oameni presupun că Duminica este ziua de Sabat.

Porunca a Patra declară: „Adu-ți aminte de Ziua de Odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este Ziua de Odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare...(Exodul 20:8-10)

Dumnezeu a poruncit ca ziua a șaptea să fie ținută ca Sabat. O privire la aproape orice dicționar sau enciclopedie îți va arăta că sâmbăta este ziua a șaptea a săptămânii, pe când duminica este prima zi a săptămânii. A șaptea zi în conformitate cu calendarul lui Dumnezeu este – după cum a fost din totdeauna – ziua de Sabat. Deși oamenii au modificat calendarele în decursul veacurilor, ciclul săptămânal de șapte-zile a rămas neschimbat în tot cursul istoriei. Zilele săptămânii au rămas întotdeauna în aceeași ordine, cu duminica fiind prima zi a săptămânii iar sâmbăta a șaptea.

„Oracolele lui Dumnezeu” – învățăturile și cuvintele Lui Sfinte – au fost încredințate poporului Evreu (Romanilor 3:1-2), și ei au păstrat cu credință informația despre Sabatul zilei a șaptea cu mult înainte de timpul lui Isus Hristos până în zilele noastre.

Fără autorizație biblică

Cum a devenit duminica ziua principală de odihnă și rugăciune? Deși concepția de odihnă a dispărut în mare parte, cele mai multe denominații continuă să țină serviciile lor religioase Duminica. Poți căuta prin toată Biblia, dar nu vei găsi nici o autorizație care să modifice ziua de rugăciune.

Cardinalul James Gibbons, educator catolic și episcop de Baltimore la sfârșitul 1800 și începutul lui 1900, a fost sincer despre această schimbare: „Poți citi Biblia dela Genesă până la Apocalipsa lui Ioan, și nu vei găsi nici o singură propoziție autorizând sfințirea duminicii. Sfintele Scripturi obligă observarea religioasă a sâmbetei, o zi pe care noi nu o sfințim niciodată. Biserica Catolică, instruește în mod corect că Domnul nostru Isus Hristos și Apostolii Lui au inculcat anumite datorii importante de religie care nu au fost înregistrate de scriitorii inspirați...Noi trebuie, deci, să conchidem că Sfintele Scripturi singure nu pot fi un ghid și regulă suficientă pentru credință” (The Faith of our Fathers, 1917, p.89).

Ați înțeles? Scriitorul admite că ținerea duminicii nu este nicăieri autorizată de Sfânta Biblie și că ziua a șaptea este singura zi sfințită de Sfintele Scripturi. Explicația lui pentru schimbarea zilei de odihnă și rugăciune presupune că ar exista o autoritate în afara Bibliei care să precizeze adevărurile și practicile necesare pentru salvare.

Schimbări făcute după ce Noul Testament fusese scris

Schimbarea dela Sabat la Duminică a fost făcută cu mult timp după ce Noul Testament a fost scris. Nici o referință clară la duminică ca o zi creștină de rugăciune nu se poate găsi până la scrierile lui Barnabas și Iustin, cca. respectiv 135 și 150 a.d. Ținerea duminicii ca zi principală de rugăciune s-ar părea că ar fi fost întărită în timpul domniei împăratului Hadrian (117-135 a.d.) care i-a persecutat cu severitate pe evrei în tot imperiul roman. Hadrian a interzis în mod special obiceiurile evreiești, inclusiv observarea Sabatului zilei a șaptea. Aceste măsuri opresive au

influențat aparent pe mulți din primii Creștini din Roma să abandoneze ziua a șaptea și să se întoarcă spre duminică, observată istoric de romani ca zi de venerație a soarelui. În decursul a câtorva secole observarea Sabatului de creștini a fost practic eliminată în cuprinsul hotarelor imperiului și a fost înlocuită de duminică.

Deși Reformarea Protestantă a adus unele schimbări doctrinale și administrative, observarea duminicii ca zi de odihnă și rugăciune a continuat de la Biserica Catolică Romană, în confesiunile protestante care au urmat. În timp ce Biserica Catolică pretinde autoritatea de a stabili timpurile proprii de rugăciune, bisericile Protestante în general justifică observarea Duminicii pe motivul că Sabatul zilei a șaptea a fost înlocuit în Noul Testament prin rugăciunea de duminică în onoarea învierii lui Hristos (vezi „A fost Duminica ziua de rugăciune a Noului Testament?,” pagina 28).

Oricum, așa cum a fost confirmat de Cardinalul Gibbons mai sus, nu există autoritate biblică pentru schimbarea zilei de odihnă și de rugăciune de la ziua a șaptea la Duminică. Așa cum este arătat prin toată această broșură, Isus Hristos, apostolii, ca și membrii evrei sau gentili ai Bisericii primare, cu toții au continuat la fel să țină Sabatul zilei a șaptea. Aceasta este singura zi autorizată de Sfânta Biblie.

Isus Hristos și Ziua de Sabat

„Apoi (Isus Hristos) Le-a zis: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat, așa că Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului” (Marcu 2:27-28).

Cum a privit Isus Hristos Sabatul? Mulți oameni văd numai ceea ce vor să vadă privitor la modul cum a abordat Hristos ziua a șaptea. Unii cred, bazat pe lipsă de înțelegere, că Isus a ignorat sau că intenționat a încălcat porunca Sabatului.

De fapt, Sabatul este menționat de aproape 50 de ori în cele patru Evanghelii (mai mult decât în toate primele cinci cărți ale Bibliei!), astfel avem un raport istoric amplu a atitudinii Lui către Sabat. Ca să înțelegem relatarea Evangheliilor, oricum, trebuie să considerăm cum s-a schimbat ținerea Sabatului – sau mai corect cum a fost schimbat Sabatul – de când a fost creat și până mai târziu când a fost inclus în cele Zece Porunci.

Sabatul în istorie

Ținerea Sabatului a suferit o transformare masivă în secolele precedând timpul lui Hristos. Mai devreme în această broșură am revăzut cum Dumnezeu a avertizat Israelul să nu uite legile și lucrările Sale mărețe.

Reputația tristă a vechiului Israel arată că ei nu au ascultat. În cele din urmă Israelul a uitat pe Dumnezeu și s-a dezintegrat ca națiune, împărțindu-se în regatele separate Israel și Iudea înainte de a fi duse în captivitate de Asirienii și de Babilonienii invadatori, respectiv, în al 8-lea și al 6-lea secole B.C.

Unul dintre păcatele cele mai flagrante ale Israelului, care a dus la captivitatea lui națională, a fost violarea Sabatului lui Dumnezeu. Chiar în timp ce regatul Iudei se autodistrugea din cauza comportării păcătoase a cetățenilor săi, Dumnezeu a continuat să-i avertizeze prin proorocul Ieremia „să nu purtați nici o povară în ziua Sabatului...și să nu faci nici o lucrare, ci sfințiți ziua Sabatului, cum am poruncit părinților voștri...Dar dacă nu veți asculta când vă poruncesc să sfințiți ziua Sabatului...atunci voi aprinde un foc...care va arde casele cele mari ale Ierusalemului și nu se va stinge” (Ieremia 17:21-22, 27).

Proorocul Ezechiel, vorbind pentru Dumnezeu din Babilon după ce el și mare parte din regatul lui Iuda fuseseră luați în captivitate, a scris: „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sânt Domnul, care-i sfințesc. Dar...Mi-au pângărit fără măsură Sabatele Mele...Au lepădat poruncile Mele și n-au urmat legile Mele, și ...au pângărit Sabatele Mele” (Ezechiel 20:12-13, 16).

Dumnezeu de asemenea a zis națiunii Iudeilor, „Preoții lui (ai națiunii) calcă Legea Mea și îmi pângăresc lucrurile Mele sfinte, nu fac nici o deosebire între ce este sfânt și ce nu este sfânt, nici nu învață pe oameni să facă deosebire între ce este necurat și ce este curat; își întorc ochii de la Sabatele Mele, și sânt pângărit în mijlocul lor” (Ezechiel 22:26).

Mai târziu, mulți dintre prizonierii evrei s-au întors din Babilon cu câteva secole înainte de vremea lui Hristos și li s-au înapoiat pământurile lor de odinioară. Ei știau din mesagiile lui Ieremia și Ezechiel că națiunea lor fusese distrusă pentru că încălcase Legea lui Dumnezeu, și pângărirea Sabatului a fost unul din păcatele ei principale.

Odată refăcută ca națiune, ei au decis ca niciodată să nu mai facă din nou aceeași greșală. În consecință, în decursul a câtorva secole autoritățile religioase evreești au creat reguli detaliate care descriau exact ceea ce era și nu era permis de făcut în ziua de Sabat. Ei au nimerit din lac în puț – de la ignorarea și abuzarea Sabatului la impunerea unor observări opresive și legalistice a zilei de Sabat.

Regulile de Sabat adăugate

Dicționarul Biblic cu Picturi Zondervan descrie cât de exagerate deveniseră aceste măsuri în timpul lui Hristos. Codul religios privitor la Sabat înscrisa „39 clase principale de activități interzise: semănatul, aratul, seceratul, legatul în snopi, treieratul, vânturatul grăunțelor, curățatul, măcinatul, cernutul, frământatul, coptul...fiecare din aceste clase principale era discutat și elaborat mai departe, așa că de fapt erau câteva sute de lucruri pe care un Evreu conștiincios și supus legii nu putea să le facă în ziua de Sabat. Spre exemplu, prohibiția de a lega un nod era prea vagă, așa a devenit necesar să se precizeze ce feluri de noduri erau interzise și care nu. Deci s-a stabilit că nodurile permise erau acelea care se puteau dezlega cu o singură mână...

„Interdicția privitoare la scrisul în ziua de Sabat a fost mai departe definită după cum urmează: „Acela care scrie două litere cu mâna sa dreaptă sau stângă, dacă este o literă de același fel sau de două feluri diferite...este vinovat... De asemenea, acela ce scrie pe doi pereți care formează un unghi, sau pe două tablete a cărții de conturi, în așa fel că pot fi citite împreună, este vinovat...”(1967, „Sabbath,” p. 736).

Definiția de muncă

Definiția autorităților religioase a „muncii” care ar putea viola porunca de Sabat era complet diferită de orice definiție obișnuită a muncii. Spre exemplu, aratul era o categorie de muncă interzisă, și foarte puțini ar contrazice că aratul este o muncă grea. Cu toate acestea, potrivit cu o părere rabinică din primul secol, interzicerea împotriva aratului putea fi violată prin simpla scuipare de salivă pe pământ. Scuipatul ar putea deranja pământul, ceea ce în vederea rabinului ar fi fost un fel de arat! Femeilor le era interzis să se uite în oglindă în timpul Sabatului, pentru că s-ar fi putut să vadă un fir de păr cărunt pe care l-ar trage afară, iar asta ar fi constituit muncă.

Purtarea pantofilor cu cuie în timpul Sabatului era interzisă, pentru că după părerea autorităților adăugarea cuielor însemna că ar fi cărat o greutate inutilă. Chiar și mersul prin iarbă nu era permis, pentru că unele din firele de iarbă s-ar fi putut îndoii și rupe, ceea ce ar fi constituit treierat, una din categoriile de muncă interzise.

Conducătorii religioși predicau că, dacă o casă lua foc în ziua de Sabat, locatarii nu puteau să-și care hainele afară din casă ca să le salveze de flăcări, pentru că ar fi cărat o povară. Însă, le era permis să-și îmbrace toate rândurile de haine pe care le puteau purta și în felul acesta să scoată hainele purtându-le, ceea ce era acceptabil.

Așa s-a făcut că Isus Hristos a venit învățând și predicând în această atmosferă încărcată și ipocrită. Astăzi, fără acest fond istoric, mulți oameni pot trage concluzii greșite despre cum vedeau Evreii ziua de Sabat.

Scriitorii relatărilor Evangheliei au înregistrat multe confruntări între Isus și conducătorii religioși din zilele Lui privitor la Sabat. Vindecările Lui din Sabat și învățăturile despre observarea Sabatului au provocat controverse frecvente. O revedere scurtă a însemnărilor biblice, ale acțiunilor și învățămintelor Sale ne vor ajuta să înțelegem cum a privit Hristos Sabatul.

În timp ce revedem aceste relatări ale vieții lui Hristos, ține minte cronologia lor. Școlarii în general sânt de acord că Evangheliile lui Matei, Marcu și Luca au fost scrise în primul secol, dela 50 până la 70, cam 20 la 40 de ani după ce evenimentele înregistrate avuseseră loc. Dacă Isus Hristos a intenționat să schimbe, să desființeze sau să anuleze ziua de Sabat, acea intenție ar fi apărută în documentarea istorică a vieții Lui de către scriitorii Evangheliei. După cum vom vedea, simplu nu există nici o evidență care să sprijine acest punct de vedere.

Isus predică despre Sabat: Luca 4:16-30

Prima menționare a Sabatului în viața lui Isus Hristos este Luca 4:16: „(Isus) A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în Sinagogă. S-a sculat să citească”.

Aici, prima mențiune a Sabatului de către Evanghelie, chiar la începutul serviciului lui Hristos, notăm că obiceiul lui Isus – activitatea Lui obișnuită – a fost „în ziua Sabatului, a intrat în Sinagogă”. Acesta nu a fost un incident izolat. Mai târziu El avea să continue să predea în sinagogă în ziua de Sabat (Marcu 6:2, Luca 13:10).

Continuând cu relatarea din Luca: „și i S-a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o a dat peste locul unde era scris: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că m-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimes să tămăduesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” În urmă a închis cartea...Atunci a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acesta din Scriptură, pe cari le-ați auzit” Luca 4:76-21).

Isus a citat Isaia 61:1 și 2, pe care cei din sinagogă le-au recunoscut ca o proorocie mesianică. Spunând „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe cari le-ați auzit,” Isus a pretins că El a împlinit această proorocie – El se declara El însuși mult așteptatul Mesia! Isus a mers mai departe ca să compare serviciul său cu acela al proorocilor Elija și Elișa. Acultătorii Lui, pricepând clar înțelesul Lui, imediat au încercat să-L omoare, dar El a scăpat de ei” (versetele 23-30).

Aceasta este prima menționare a Sabatului în timpul activității Sale. În acea zi Isus Hristos a proclamat mai întâi că El era Mesia cel proorocit – prezentând misiunea Lui ca salvator al întregii umanități. Acesta a fost un eveniment foarte semnificativ. Nazaret a fost locul unde

crescuse El. Oamenii din Nazaret urmau să fie primii care să audă, în ziua de Sabat, că El era Mesia. El i-a îndreptat către speranța Domniei Lui ce avea să vină – evanghelia, sau veștile bune, în ambele, împlinirea în prezent cât și în viitor.

Isus a vindecat și gonit demoni în ziua de Sabat: Luca 4:31-39

Imediat, Isus a început să folosească ziua de Sabat ca să proclame venirea Împărăției lui Dumnezeu și să-Și manifeste puterea Lui miraculoasă de Mesia. „S-a pogorât în Capernaum, cetate din Galilea și acolo învăța pe oameni în ziua Sabatului. Ei erau uimiți de învățătura Lui, pentru că vorbea cu putere” (Luca 4:31-32).

Apoi, Isus a poruncit unui diavol să iasă afară dintr-un om, și aceia din sinagogă au fost „toți cuprinși de spaimă, își ziceau unii către alții: ”ce înseamnă lucrul aceasta? El poruncește cu stăpânire și cu putere duhurilor necurate, și ele ies afară” (verseturile 33-36).

Isus s-a dus atunci la casa lui Petru unde a vindecat-o de friguri pe soacra lui Petre. În sfârșit, cum ziua de Sabat se apropia de încheiere, „toți cei ce aveau bolnavi de felurite boli, îi aduceau la El . El își punea mâinile peste fiecare din ei și-i vindeca. Din mulți ieșeau și draci, cari strigau și ziceau: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu”. Dar El îi muștra, și nu-i lăsa să vorbească, pentru-că știau că El este Hristosul” (verseturile 38-41).

Ca Salvator, Isus a înțeles scopul zilei de Sabat, că era un timp foarte potrivit ca să aducă mesajul său de vindecare, speranță și răscumpărare a umanității și să trăiască mesajul prin acțiunile Lui. Până și diavolii au recunoscut că El era proorocitul Mesia (care este înțelesul lui „Hristos” Ioan 1:41). Isus a folosit Sabatul ca să îndrepte poporul către El ca fiind Vindecătorul și Mântuitorul omenirii.

Isus confruntă Fariseii asupra activităților discipolilor în timpul Sabatului: Matei 12:1-8, Marcu 2:23-28, Luca 6:1-5

Pasajele din Matei 12, Marcu 2 și Luca 6 sânt interpretate în mod eronat ca să implice că Isus a violat porunca Sabatului. Dar să vedem mai bine ce s-a întâmplat în realitate. Din relatarea lui Marcu: „s-a întâmplat că într-o zi de Sabat, Isus trecea prin lanurile de grâu. Ucenicii Lui, pe când mergeau, au început să smulgă spice de grâu. Fariseii I-au zis: „Vezi, de ce fac ei ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului?””(Marcu 2:23-24).

Fariseii fuseseră o ramură excesiv de strictă a Iudaismului având o autoritate religioasă considerabilă pe timpul lui Hristos, ei exagerau în interpretarea lor a ceea ce era permis în timpul Sabatului. Poziția lor i-ar face pe discipolii să apară că au muncit din greu ca să adune spice de grâu în timpul zilei de Sabat și au fost confrunțați de Farisei pentru profanarea acestei zile. Relatarea lui Luca clarifică acțiunile discipolilor: „pe când treceau prin lanurile de grâu” ei smulgeau spice de grâu, le frecau în mâinile lor” (Luca 6:1). Ei au făcut acest lucru pentru-că le-a fost foame (Matei 12:1), nu pentru că ei culegeau recolta de pe câmp.

Nu a fost o pângărire a poruncii Sabatului

Acțiunile lor au fost complet acceptabile conform cu legile pe care Dumnezeu le dăduse națiunii Israelului. În fapt, Dumnezeu a făcut previziuni clare pentru a da dreptul de a culege pumni de grâu din câmpul unei alte persoane (Deuteronom 23:25). Dumnezeu chiar a spus

poporului Său să lase porțiuni din câmpurile lor ne culese pentru ca cei săraci și călătorii să poată mânca din ceea ce a fost lăsat (Leviticul 19:9-10, 23:22).

Discipolii mergeau prin câmp, și cum mergeau culegeau spice de grâu, le frecau în mâinile lor ca să scoată pleava, și după aceea mâncau boabele. Fariseii, care erau între cei mai stricți în regulile lor privitor la Sabat, au văzut acțiunile lor ca „recoltând” și „treierând,” activități care erau între cele 39 categorii de muncă interzise în acea zi. Deși aceste activități nu pângăreau porunca lui Dumnezeu privitor la Sabat, ele au violat regulamentele făcute de oameni ale Fariseilor. Fariseii au văzut comportarea discipolilor ca „ne legală în Sabat” și i-au criticat pentru ea.

Legea a permis milostenia

Isus a arătat că Regelui David, și slujbașilor lui flămânzi, pe când fugeau de armatele Regelui Saul, li s-a dat pâine care normal urma să fie mâncată numai de preoți, și totuși au fost nevinovați în fața lui Dumnezeu (Marcu 2:25-26). De asemenea Le-a arătat că chiar și preoții, servind în templul lui Dumnezeu, lucrau în timpul Sabatului prin oficierea serviciilor religioase și săvârșirea sacrificiilor, dar Dumnezeu îi consideră totuși fără vină (Matei 12:5).

În amândouă exemplele, spiritul și intenția legii au fost încălcate, totuși, amândouă situațiile au fost anume permise de Dumnezeu un bine mai mare. El a accentuat că legea lui Dumnezeu a permis milostenia, și că Fariseii au fost complet greșiți ridicând peste orice regulile lor rigide create de oameni, inclusiv milostenia.

El a spus că, din cauza interpretării deformată a Fariseilor, ei au întors în fapt lucrurile cu susul în jos. „Sabatul a fost creat pentru om și nu omul pentru Sabat” a afirmat El. Din cauza vederilor lor înguste, legalistice a Sabatului, ziua a șaptea a săptămânii devenise o caznă, împovărată cu sute de reguli și regulamente despre ce era și ce nu era permis de făcut în ziua aceea.

Isus, însă, a arătat scopul adevărat al zilei, intenționat de la începutul ei: Dumnezeu a creat ziua ca să fie o binecuvântare, un timp pentru odihnă veritabilă din muncile obișnuite în loc de o povară de neînchipuit. Mai mult, El a spus că Sabatul a fost creat pentru întreaga omenire, nu numai pentru națiunea Israelului.

Învățămintele lui Isus din aceste verseturi sunt rezumate în *The Anchor Bible Dictionary* (Dicționarul Biblic Anchor): „Uneori Isus este interpretat că ar fi abrogat sau suspendat porunca de Sabat în baza controverselor aduse de vindecările din zilele de Sabat precum și al altor fapte. Analiza atentă a pasajelor respective s-ar părea să nu dea crezare acestei interpretări. Acțiunea de a smulge spice de grâu în ziua de Sabat de către discipoli este în mod deosebit de importantă în această privință. Isus a făcut o afirmație fundamentală...: „Sabatul a fost făcut pentru om și nu omul pentru Sabat” (Marcu 2:27). Actul discipolilor de a smulge grâul a violat „halakhah” rabinică de cauzalitate amănunțită în care era interzis să culegi, să treieri, să vânturi, și să macini în ziua de Sabat.

„Isus reformează ziua de Sabat și o restaurează în locul ei de drept desemnat de la creație, unde Sabatul a fost făcut pentru toată omenirea și nu specific pentru Israel, cum pretindea iudaismul normativ...A fost dorința lui Dumnezeu la creație ca Sabatul să aibă scopul de a servi umanitatea pentru odihnă și ca să aducă binecuvântare” (1992, volumul 5, „Sabbath,” p. 855).

În acest exemplu, vedem că Isus Hristos a înțeles și a explicat adevărata intenție a Sabatului: că a fost creat ca să fie o zi de odihnă de la muncile obișnuite, o binecuvântare și un beneficiu pentru întreaga umanitate.

Altă vindecare în Sabat: Matei 12:9-14; Marcu 3:1-6; Luca 6:6-11)

Imediat după controversa cu fariseii asupra discipolilor smulgând grâul în timpul Sabatului, relatările evangheliei înregistrează că Isus Însuși S-a găsit într-o altă confruntare despre ce se poate și ce nu se poate face în timpul Sabatului. Regulamentele fariseilor mergeau până acolo că interziceau să ajuți pe cineva care era bolnav în ziua de Sabat, numai dacă viața persoanei era amenințată!

În sinagogă de Sabat, Isus a fost întâlnit de un om cu o mână uscată și zbârcită: o invaliditate severă dar nu cu pericol de viață. „Scoală-te și stai la mijloc!”(Marcu 3:3). Mâniat și întristat că mințile lor împietrite și nesimțitoare nu erau capabile să cuprindă cel mai fundamental înțeles al legii lui Dumnezeu, Isus i-a întrebat pe cei care priveau: „este îngăduit în ziua Sabatului: să faci bine sau să faci rău, să salvezi o viață sau s-o pierzi?”

Neputincioși sau ne voind să răspundă, ei au rămas muți. În fața întregii sinagogi Isus a vindecat mâna omului, făcând-o „complet sănătoasă.” Departe de a se bucura pentru binefacerea făcută omului, fariseii „au ieșit afară, și s-au sfătuit cu Irodianii cum să-L piardă.” (versetele 4-6).

În loc să învețe o lecție vitală despre intenția și scopul Sabatului și al serviciului lui Isus Hristos, fariseii s-au mâniat că Isus le-a ignorat directivele lor stricte. În loc să înțeleagă un mesaj de milă și compasiune, ei au complotat să-L omoare pe Mesager.

Departe de a anula Sabatul, Isus a demonstrat că Sabatul este un timp potrivit pentru ajutor și confort pentru cei în nevoie. Porunca Sabatului nu i-a învățat pe oameni în ceea ce urmau să facă de Sabat, numai în ce să nu facă. Isus a clarificat ce era acceptabil pentru Dumnezeu: „este îngăduit (în cadrul legii lui Dumnezeu) a face bine în zilele de Sabat,” a declarat El (Matei 12:12).

Legalismul fariseic mersese mult mai departe decât porunca lui Dumnezeu de a nu munci, și a creat nenumărate reguli limitând chiar și cele mai de bază activități omenești – ceva ce Dumnezeu nu intenționase niciodată. Și totuși, chiar și regulile fariseilor făceau excepții pentru urgențe ca scoțând afară oaia dintr-o groapă în ziua de Sabat (versetul 11). Isus a declarat că Sabatul este o zi în care binele se poate face și trebuie să fie făcut.

Unii care se opun observării Sabatului văd în declarațiile lui Hristos că „este îngăduit să faci bine de Sabat” ca eliminând orice distincție a zilelor pentru odihnă sau alte scopuri religioase. Însă, să concludem că Isus a anulat unica natură a Sabatului, prin învățătura că este îngăduit să faci bine în acea zi, s-ar putea presupune că inițial ar fi fost neîngăduit să faci bine în acea zi. În mod foarte clar nu este acesta cazul. Cum El în mod frecvent a muștrat pe aceia care Îl criticau, făcutul binelui în ziua Sabatului era permis în mod specific (Matei 12:12; Marcu 3:4; Luca 6:9). Sabatul este o zi dată de Dumnezeu pentru odihnă și observare religioasă, dar aceasta nu exclude făcutul binelui.

Faptele de vindecare ale lui Isus în ziua Sabatului au prezis ceva de mult mai mare însemnătate: vindecările miraculoase ce urmau încă să vină în epoca Mesianică. Isaia a proorocit despre această epocă: „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie” (Isaia 35:5-6).

Acele de Sabat ale Mântuitorului sunt o reamintire despre sosirea timpului de pace, de restaurare și de vindecare a omenirii.

Isus vindecă o femeie schiloadă în ziua de Sabat: Luca 13:10-17

Luca înregistrează alt incident al lui Isus vindecând în ziua de Sabat în sinagogă o persoană bolnavă cronic, în acest caz „o femeie stăpânită de optsprezece ani de un duh de neputință; era gârbovă și nu putea nicidecum să-și îndrepte spatele” (Luca 13:11). Chemând-o la El, Și-a întins mâinile asupra ei, „îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu” (versetele 12-13).

Mulțimea, știind că Isus tocmai violase interdicția meschină și restrictivă împotriva ajutorării unei persoane infirme, dacă nu era o situație amenințatoare de viață, a așteptat să vadă ce urma să se întâmple. Oamenii nu au trebuit să aștepte mult. „fruntașul sinagogii, mâniat că Isus săvârșise vindecarea aceasta în ziua Sabatului, a luat cuvântul, și a zis norodului: „Sunt șase zile în care trebuie să lucreze omul; veniți dar în aceste zile să vă vindecați, și nu în ziua Sabatului” (versetul 14).

Isus Hristos nu a tolerat nimic din această atitudine. „Fățarnicilor”, i-a răspuns Domnul; oare în ziua Sabatului nu-și dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul dela iesle, și-l duce de-l adapă? Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam, și pe care Satana o ținea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?” Răspunsul lui a pătruns în mulțime. „Pe când vorbea El astfel, toți potrivnicii Lui au rămas rușinați; și norodul se bucura de toate lucrurile minunate, pe care le făcea El”(versetele 15-17).

Isus a subliniat aici că Sabatul reprezintă un timp de eliberare, de desfăcere a legăturilor, și astfel ne ajută să înțelegem mai bine intenția lui Dumnezeu pentru observarea Sabatului. Chiar și regulile stricte ale fariseilor permiteau hrănirea și adăparea vitelor în ziua de Sabat. Dacă grija pentru nevoile de bază ale vieții animalelor nu violează Porunca a Patra, deci cu cât mai mult este „dezlegarea” prin vindecare potrivită în ziua de Sabat.

Exemplele lui Isus ne reamintesc că Sabatul este un timp potrivit ca să vizităm pe bolnavi și pe bătrâni, ajutându-i să sărbătorească ziua ca un timp de libertate. Cum a declarat El mai devreme, El a venit să „propovăduiesc robilor de război slobozirea, să dau drumul celor apăsați” (Luca 4:18) – referindu-Se la glorioasa eliberare și libertate din sclavia spirituală care va fi semnul guvernării Lui ce va să vină ca Mesia.

Isus vindecă un om în Sabat: Luca 14:16

Menționarea următoare a Sabatului în timpul propovăduirii lui Hristos urmează în Luca 14. În loc de sinagogă, acest incident a avut loc în casa unui Fariseu de frunte unde Isus se dusese să ia prânzul de Sabat.

Un om cu o problemă cronică de sănătate l-a ieșit înainte. Isus sarcastic i-a întrebat pe învățătorii legilor și pe Farisei, „Oare este îngăduit a vindeca în ziua Sabatului sau nu?” Nimeni nu a răspuns. Isus l-a vindecat pe om, care imediat a părăsit atmosfera neplăcută a adunării (versetele 2-4).

„Cine dintre voi, dacă-i cade copilul sau boul în fântână, nu-l va scoate imediat afară, în ziua Sabatului?” A întrebat Isus. Ei nu l-au răspuns la întrebare” (versetele 5-6). Întrebări ca acestea fuseseră dezbătute între învățătorii religioși Evrei de mulți ani, și chiar ei au recunoscut că porunca de odihnă nu include ignorarea situațiilor de urgență în viață în care erau amenințate viața sau un membru.

Concepția lui Isus a fost că, oricând se prezintă ocazia ca să ușurezi suferința, acea ocazie trebuie folosită. Porunca lui Dumnezeu de Sabat nu a fost intenționată niciodată ca să interzică făcutul binelui în acea zi. Isus a cunoscut foarte bine inima și miezul legii lui Dumnezeu: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Leviticul 19:18). Amândoi, Iacov și Paul, au înțeles că dragostea era intenția și împlinirea legii lui Dumnezeu (Iacov 2:8; Galateni 5:14).

Exemplul lui Isus a arătat că fiecare zi urma să fie trăită în spiritul și scopul legii lui Dumnezeu, care este iubirea.

Isus vindecă un invalid în ziua de Sabat: Ioan 5:1-18

Ioan 5 înregistrează o vindecare de Sabat ne menționată în nici o altă Evanghelie, în acest fel adăugând o altă dimensiune activităților lui Hristos în timpul Sabatului. În acest exemplu, Isus a vindecat un om care fusese invalid timp de 38 de ani. „Scoală-te”, ridică-ți patul și umblă.” I-a zis Isus (versetul 8).

Omul a fost vindecat instantaneu, și-a luat patul în care zăcuse și a plecat, numai ca să fie confruntat de alți Evrei pentru că își căra patul. ”Este ziua Sabatului; nu este îngăduit să-ți ridici patul,” l-au avertizat ei. „Cel ce m-a făcut sănătos, mi-a zis: „Ridică-ți patul și umblă,” le-a răspuns El.

După ce au determinat că fusese Isus cel care făcuse vindecarea și spusese omului să-și care patul, ei (evreii) „au început să-l urmărească pe Isus, și căutau să-L omoare, fiindcă făcuse aceste lucruri în ziua Sabatului” (versetul 16). Părerea lor despre Sabat era așa de deformată încât s-au concentrat mai mult pe propriile lor reguli meschine despre ce nu se putea căra în ziua de Sabat decât pe vindecarea miraculoasă a unui om ce suferise 38 de ani.

Răspunsul lui Isus la acuzațiile lor de pângărire a Sabatului i-a mâniat pe acuzatorii Lui și mai mult. „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez,” le-a răspuns El. „Tocmai de aceea căutau Evreii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, și Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu” (versetele 17-18).

Ceea ce încălcase El nu a fost porunca Sabatului lui Dumnezeu, ci regulamentele restrictive ale Fariseilor privitor la ce credeau ei că era permis în ziua de Sabat. Isus Hristos nu ar fi putut să încalce Sabatul pentru că mai devreme El pronunțase un blestem pe oricine care „va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa” (Matei 5:19).

Dar ce a vrut să zică Hristos când a zis, „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez”? *The Life Application Bible*, comentând asupra acestui verset, zice: „Dacă Dumnezeu ar opri fiecare fel de lucrare în Sabat, natura ar cădea în haos și păcatul ar inunda lumea. Genesa 2:2 zice că Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea, dar asta nu poate să însemne că S-a oprit de a mai face bine. Isus vroia să ne învețe că atunci când ocazia de a face bine se prezintă, nu trebuie ignorată, chiar și în ziua de Sabat.

Dumnezeu a făcut Sabatul ca o zi de odihnă pentru omenire, nu pentru El însuși. El S-a odihnit din lucrul Său de creare a lumii în ziua a șaptea ca să ne arate că și noi ne putem odihni din muncile noastre obișnuite. Dar Dumnezeu continuă să lucreze câte ceva fără încetare. Zi și noapte, șapte zile pe săptămână, El lucrează ca să aducă omenirea în Împărăția Sa. El lucrează ca să ajute oamenii să crească spiritual în ziua de Sabat. El lucrează continuu ca să producă o relație apropiată, personală cu poporul Său. În conformitate cu raporturile Evangheliei, Isus a vindecat mai mulți oameni în ziua de Sabat decât în oricare altă zi. El a învățat și a predicat în ziua de Sabat.

Păcătuia oare El? Nicidecum. Activitățile Lui erau parte din munca lui Dumnezeu ca să ajute oamenii să înțeleagă și la sfârșit să intre în Împărăția lui Dumnezeu și erau deci perfect acceptabile lui Dumnezeu.

Circumciziunea și Sabatul: Ioan 7:21-24

În Ioan 7:24 Isus însumează ceea ce ar fi trebuit să fi fost evident celor care Îl criticau pentru că vindeca de Sabat: „Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate.” Vederea îngustă, intolerantă a Fariseilor era concentrată mai mult asupra aparențelor exterioare decât orice alt ceva. Isus i-a ocărât pentru atenția lor față de lucrurile fizice în timp ce neglijau lucruri mai importante ca dreptatea, mila și credința (Matei 23:23).

Ca să illustreze extremele la care Fariseii au dus vederile lor, Isus a folosit exemplul circumciziunii. El a arătat că circumcizia, un semn al contractului între Dumnezeu și națiunea Israelului, putea să fie făcută în ziua de Sabat fără ca s-o pângărească. Și dacă această modificare a uneia dintre cele 248 de părți (după calculele Iudaice) ale corpului putea fi făcută în Sabat, a argumentat El, „dece turbați de mânie împotriva Mea, pentru că am însănătoșit un om întreg în ziua Săbătilui?” (Ioan 23:23).

Inconsecvența de a permite ritualul circumciziunii, în timp ce ilegalizau compasiunea pentru aceia care aveau nevoie de vindecare, însemna să nu se țină seama de intenția legii lui Dumnezeu. „Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate,” I-a avertizat El pe prigonitorii Lui (versetul 24).

În loc să susțină legea lui Dumnezeu prin regulile și regulamentele adăugate de ei, vederile lor deformate despre poruncile lui Dumnezeu i-au făcut ca, de fapt, să violeze legea, după părerea lui Isus (Matei 23:2, 28; Marcu 7:6-9). „Nimeni din voi nu ține legea,” Le-a spus El (Ioan 7:19) reproșându-le interpretarea lor greșită a legii lui Dumnezeu. Ei nu țineau legea corect și Isus a reinstaurat practica și înțelegerea ei corectă.

Isus vindecă un orb în ziua de Sabat: Ioan 9:1-34

Isus a folosit incidentul cu vindecarea unui orb în ziua de Sabat ca să-Și proclame de două ori misiunea Lui de Mesia. Vorbindu-le discipolilor, El a zis, „Cât este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis...Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii” (Ioan 9:4-5). Atunci l-a vindecat pe om de orbirea lui.

Fariseii l-au prins pe omul vindecat de curând, l-au interogată și l-au speriat. „Omul acesta nu vine de la Dumnezeu, pentru că nu ține Sabatul” au argumentat ei (versetul 16). Omul i-a contrazis, „aici este minunea...EL mi-a deschis ochii!...Dacă omul acesta n-ar fi dela Dumnezeu, n-ar putea face nimic” (versetele 30, 33).

Mâniați că autoritatea lor a fost pusă la îndoială și opiniile lor contestate, „l-au aruncat afară,” excomunicându-l din sinagogă (versetul 34). El a fost condamnat ca eretic, separat de familie și prieteni.

Isus l-a căutat pe om. „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” l-a întrebat Isus.

„Și cine este, Doamne, ca să cred în El?” a răspuns el.

„L-ai și văzut?” i-a zis Isus, „și cel care vorbește cu tine, Acela este.” Omul atunci l-a acceptat pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu. La aceasta, Hristos a zis, „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd, să vadă, și cei ce văd, să ajungă orbi” (versetele 35-39).

Din nou, Isus Hristos a fost clar că El era Mesia, însuși Fiul lui Dumnezeu. În acest incident El a continuat să învețe, așa cum a făcut de atâtea ori de Sabat, despre munca Lui de mântuire a lumii.

A schimbat Isus legea?

Aceste relatări rezumă specific activitățile lui Hristos în zilele de Sabat înregistrate în cele patru Evanghelii. Cum s-a declarat mai devreme, unii văd numai ceea ce vor ei să vadă în aceste versete – presupusa dovadă că Isus Hristos a încălcat a Patra Poruncă. Însă, după cum Scripturile arată în realitate, Isus nu a făcut un asemenea lucru.

El a ignorat regulamentele restrictive, greșite ale conducătorilor religioși privitor la Sabat, dar El nu a pângărit niciodată Poruncile lui Dumnezeu. Să nu fi făcut El astfel, ar fi păcătuit (1 Ioan 3:4), totuși Isus nu a păcătuit niciodată. El a trăit o viață fără păcat, așa ca să poată fi sacrificiul nostru perfect, Mântuitorul întregii omeniri (1 Petre 2:22; Efeseni 5:2; 1 Ioan 5:19).

Ar fi fost de neînchipuit ca Isus să nu se supună Poruncilor lui Dumnezeu. El a spus despre El însuși: „Fiul nu poate face nimic dela Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai” (Ioan 5:19).

Ce a făcut Isus? În cuvintele Sale proprii, El a făcut exact ce făcea Tatăl. Și totuși unii cred în mod greșit că El a venit să răstoarne legea sfântă a lui Dumnezeu și s-o înlăture ca standard de ghidare și comportare a omenirii.

„Eu nu pot face nimic dela Mine însumi: judec după cum aud; și judecata mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis” a zis El (Ioan 5:30). Motivarea lui Isus Hristos a fost ca să-i facă plăcerea Tatălui. Ceea ce voia Tatăl a fost cel mai important lucru pentru El.

„Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui” Le-a spus El discipolilor (Ioan 4:34): Aceasta a fost motivarea Lui, singurul Lui motiv pentru viață – să facă voia lui Dumnezeu Tatăl. Prin învățăturile lui Hristos în timpul Sabaturilor, în timpul serviciului Său pe pământ, El a dezvăluit voința lui Dumnezeu și a decis să ducă la bun sfârșit lucrul lui Dumnezeu, în ciuda opoziției și persecuției care în final au provocat torturarea Lui cu cruzime și moartea Lui.

Declarația clară a lui Isus Hristos

Isus Hristos a negat clar că El a intenționat să schimbe sau să desființeze Sabatul sau orice parte a Legii lui Dumnezeu. „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; a zis El, „am venit nu să stric, ci să împlinesc” (Matei 5:17).

În limba greacă cuvântul *pleroo*, tradus „a împlini,” înseamnă „a face plin”, „a umple, ca spre exemplu a umple până este complet plin,” sau „a face plinul” (Biblia Online, 1995, *Thayer's Greek Lexicon*, „Fulfill”). În alte cuvinte, Isus a zis că El a venit să completeze Legea și să o facă perfectă. Cum? Arătând intenția și aplicarea spirituală a Legii lui Dumnezeu. Înțelesul Lui este clar din restul capitolului, unde El a arătat intenția spirituală a unor porunci specifice.

Unii deformează înțelesul a „împlini” făcându-l pe Isus să spună, „Nu am venit să distrug legea, dar s-o sfârșesc prin împlinirea ei.” Aceasta este în întregime inconsecventă cu propriile Lui cuvinte. Prin restul capitolului, El a arătat că aplicarea spirituală a legii o face și mai greu de ținut, dar nu că a fost anulată sau că nu ar mai fi fost necesară.

Isus a fost clar că El nu desființa nici una din Legile lui Dumnezeu: „Căci adevăr vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” (versetul 18). Aici este folosit un cuvânt grecesc diferit pentru „împlinit”: *ginomai*, însemnând „a deveni,” „să vină în existență” sau „a se întâmpla” (*Thayer's*). Numai după ce totul necesar s-a întâmplat ar înceta să existe vreunele din Legile lui Dumnezeu, a zis Hristos.

Ca să prevină orice posibilă neînțelegere, El a avertizat pe cei care ar încerca să desființeze Legea lui Dumnezeu: „Așa că, ori cine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor” (versetul 19).

Isus, prin explicarea, amplificarea și exemplificarea legii lui Dumnezeu, a împlinit o proorocie despre Mesia găsită în Isaia 42:21: „Domnul a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o Lege mare și minunată” („va mări Legea și o va face onorabilă” – versiunea King James). Cuvântul ebraic *gadal*, tradus „mărit,” literal înseamnă „a fi sau a deveni mare” (William Wilson, *Wilson's Old Testament Word Studies*, „Magnify”). Isus Hristos a făcut exact așa, arătând adevărata intenție și întindere a odihnei Sabatului lui Dumnezeu.

Urmând exemplul lui Isus

Când a fost întrebat, „Care este cea dintâi dintre toate poruncile?” Isus Hristos a răspuns: „Cea dintâi este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul Dumnezeu nostru este un singur Domn,” și „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu toată puterea ta,” iată porunca dintâi (Marcu 12:28-30).

Aici Isus a reafirmat cea mai mare poruncă a Vechiului Testament (Deuteronom 6:4-5). Aceia care observă Sabatul biblic se străduiesc să se supună acelei porunci, punând pe Dumnezeu pe locul întâi în viețile lor și ținând porunca Lui de a observa Sabatul. Ei vor urma de asemenea învățătura lui Isus: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește” (Marcu 14:21).

Isus Hristos este Domnul și Conducătorul nostru (Filipeni 2:9-11). El a declarat de asemenea că este și „Domn al Sabatului” (Marcu 2:28), deci noi ar trebui să-I urmăm exemplul în observarea Sabatului – și toate poruncile lui Dumnezeu – în felul în care El a instruit și a trăit.

A fost schimbat Sabatul în Noul Testament?

„Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12)

Am văzut că Isus Hristos nu a schimbat ziua de Sabat a lui Dumnezeu. Dimpotrivă, prin întregul Lui serviciu, El arătat adevăratul scop și intenție a Sabatului. Isus a arătat adesea că Sabatul, și în particular învățăturile și acțiunile Lui, prefigurau sosirea epocii Mesianice – Împărăția lui Dumnezeu – ca un timp de vindecare, liberare și restaurare pentru întreaga umanitate.

Isus a ținut Sabatul. La momentul morții Sale, este clar că adepții Lui cei mai apropiați au observat Sabatul, așteptând până când a trecut (Sabatul) ca să-I prepare corpul pentru îngropare (Matei 28:1; Marcu 16:1-2; Luca 23:56, 24:1). Cinci zeci de zile după învierea lui Hristos, mulți s-au adunat pentru Ziua de Rusalii (Pentecost), una dintre cele șapte Sabaturi anuale sau sărbători (Leviticul 23:1-44) observate împreună cu Sabaturile săptămânale, și în acea zi Biserica Noului Testament a fost întemeiată prin venirea Sfântului Duh (Actele Apostolilor 2:1-4). Noi nu vedem nici o evidență a vreunei schimbări la moartea și învierea lui Hristos; vedem o continuare a observării de către discipolii Lui a Sabaturilor, întocmai cum o făcuse Hristos.

Dacă Sabaturile, sau orice altă parte din Legea lui Dumnezeu, ar fi fost anulate sau schimbate în Biserica Noului Testament, ar trebui să fie o nevidență clară a unei asemenea schimbări în scrierile Noului Testament. La urma urmei, cărțile Noului Testament au fost scrise în primul secol, pe o perioadă de mai multe decade, sfârșind în 90 A. D., mai mult de 60 de ani după moartea și învierea lui Isus.

A Anulat Pavel Sabatul?

Mulți care susțin că Sabatul a fost anulat în Noul Testament, ca să justifice părerea lor, atrag atenția asupra scrierilor apostolului Pavel. Dar este aceasta corect? Trei pasaje sunt citate în mod obișnuit ca să sprijine acea pretenție – Romani 14:5-6, Coloseni 2:16-17 și Galateni 4:9-10.

Pentru a înțelege Biblia cum se cuvine, trebuie să ne uităm la fiecare verset în context, atât în contextul imediat a ceea ce este discutat cât și în contextul social și istoric mai mare care

au influențat autorul și audiența lui în acea epocă. De asemenea trebuie să fim atenți să nu citim în text ideile noastre preconcepute. Hai să examinăm aceste verseturi în context să vedem dacă Pavel într-adevăr a anulat sau a abolit observarea Sabatului.

Mai întâi să considerăm declarațiile proprii ale lui Pavel privitor la Legea lui Dumnezeu. Mai mult de 25 de ani după moartea lui Isus Hristos, el a scris în Epistola pentru Romani 7:12, „Așa că Legea este, negreșit, sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună.” În Romani 2:13 el a declarat, „Pentru că nu cei ce aud Legea, sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea aceasta, vor fi socotiți neprihăniți.” În Romani 7:22 el a zis, „Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu.”

Mulți asumă că, odată ce avem credință în Isus Hristos, nu mai avem nevoie să ținem legea. Pavel însuși s-a adresat concepției acesteia în Romani 3:31: „Deci prin credință desființăm (cuvântul grecesc *katargeo*, însemnând „distrusă” sau „abolită”) noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim (grecește *histemi*, însemnând „înălțat” sau „făcut să stea drept”) Legea.” Credința nu distruge legea, a zis Pavel; o stabilește și o susține.

În Actele Apostolilor 24 el s-a apărut înaintea guvernatorului roman Felix împotriva acuzațiilor de disensiune și răzvrătire aduse de conducătorii religioși Evrei. Răspunzând acuzațiilor aduse împotriva sa, el a zis: „Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei, eu cred tot ce este scris în Lege și în Prooroci” (versetul 14).

Doi ani mai târziu el s-a apărut din nou împotriva unor acuzații asemănătoare, de data aceasta înaintea altui guvernator roman, Festus. „N-am păcătuit cu nimic, nici împotriva legii Iudeilor, nici împotriva Templului, nici împotriva Cezarului,” a răspuns el la toate învinuirile împotriva lui.

Aici, la circa 25-30 de ani după moartea și învierea lui Isus Hristos, Pavel a zis limpede că el a crezut „tot ce este scris în Lege și în Prooroci” (termene folosite pentru cărțile Vechiului Testament) și nu a făcut nimic împotriva legii!

În lumina acestor declarații clare, noi ne-am aștepta să găsim instrucțiuni la fel de clare privitor la abolirea Sabatului, dacă aceasta a fost intenția și înțelegerea lui Pavel. Dar putem găsi noi așa ceva?

Sunt toate zilele de închinare la fel? Epistola pentru Romani 14:5-6

În Romani 14:5-6 Paul a scris: „Unul socotește o zi mai presus decât alta, Pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui. Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile, pentru Domnul n-o face. Cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă, pentru că aduce mulțămiri lui Dumnezeu, Cine nu mănâncă, pentru Domnul nu mănâncă; și aduce și el mulțămiri lui Dumnezeu.”

Din această declarație, s-ar putea să li se pară unora că Pavel zice că orice zi o alege cineva să se odihnească și să se închine este fără importanță atâta timp cât el este „deplin încredințat în mintea lui” și „o face pentru Domnul.” Înseamnă aceasta că ziua de Sabat nu este diferită de oricare altă zi sau că noi suntem liberi să alegem orice zi dorim noi să observăm?

Ca să ajungă la o asemenea concluzie, cineva trebuie să citească înăuntru versului, pentru că Sabatul nu este menționat nicăieri aici. De fapt, cuvântul Sabat sau referințe la ținerea Sabatului, nu pot fi găsite nicăieri în această scrisoare. Referința aici este simplu la „zile,” și nu la Sabat sau oricare altă zi de odihnă și închinare poruncite de Dumnezeu.

Amintește-ți că Pavel, mai devreme în aceeași scrisoare, zisese: „Legea este, negreșit, sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12); „cei ce împlinesc legea aceasta,

vor fi socotiți neprihăniți” și „îmi place Legea lui Dumnezeu” (Romani 7:22). Dacă el ar fi zis aici că observarea Sabatului este fără importanță, o asemenea afirmație ar fi complet inconsistentă cu celelalte declarații clare făcute aici, în aceeași scrisoare.

Despre ce zile a vorbit Pavel?

Care sunt zilele pe care Pavel le menționează aici? Trebuie să ne uităm la context ca să putem afla.

Pavel scria unei biserici în care erau amestecați evrei și păgâni (gentili) credincioși în Roma. În versetele 2 și 3 Pavel discută vegetarianismul („altul care e slab mănâncă numai verdețuri”) și continuă acest subiect în versetul 6 („cine mănâncă...și cine nu mănâncă”).

Pasajul în chestiune despre zile este în versetele 5 și 6, imediat între referința la mâncatul cărnii și vegetarianism în versetele 2, 3 și 6. Nu există nici o legătură biblică între observarea Sabatului și vegetarianism, așa că aceste versete trebuie să fie luate în afara contextului ca să asumăm că Pavel s-a referit la Sabat.

„Asociația contextuală strânsă cu mâncatul sugerează că Pavel a avut în minte o zi specială, pusă de o parte pentru celebrare, fie ca timp pentru ospăț sau timp pentru postit” (Everett Harrison, *The Expositor's Bible Commentary*, 1976, vol. 10, p. 146). Este evident că Pavel nu discuta Sabatul, dar se referea la alte zile Romane, sau alte zile speciale, în care se practica ospățatul, postitul sau abținerea dela anumite mâncăruri.

Contextul ne indică că unii membrii ai congregației de acolo mâncau carne pe când alții se abțineau de la mâncatul ei. Vegetarienii erau probabil membri căroră „le era teamă să nu mănânce (fără să știe) carne care fusese oferită la idoli sau care altfel a fost necurată ceremonial (lucru care se putea întâmpla cu ușurință într-un loc ca Roma), și care deci se abțineau de la carne cu totul” (W.J. Conybeare and J.S. Howson, *The Life and Epistles of St. Paul*, 1974, p. 530).

În 1 Corinteni 8, Pavel s-a adresat chestiunii mâncatului cărnii care s-ar fi putut să fie sacrificată la idoli și în consecință ar fi putut fi privită de unii membri ca nepotrivită pentru mâncat. Punctul de vedere al lui Pavel în acel capitol este că orice asociere între mâncare și activitatea idolatră nu avea nici o legătură cu mâncarea dacă altfel era bună de mâncat.

Se pare că probabil Pavel a adresat aceeași chestiune la ambele grupe, anume dacă membrii căutau să evite cărnurile care s-ar fi putut să fi fost asociate cu închinare idolatră. Aceasta poate fi indicată de referința lui Pavel la cărnuri „necurate” în Romani 14:14. În loc de a folosi cuvântul grecesc folosit să descrie mâncărurile necurate, sau interzise, descrise în Vechiul Testament, el a folosit un cuvânt însemnând ordinar sau pângărit, care ar fi fost potrivit în descrierea cărnii care fusese sacrificată idolilor. Sfatul lui Pavel în 1 Corinteni 8 a fost același ca și concluziile din Romani 14:15: Fiți atenți în mod special să nu ofensați un membru confrate, cauzându-l să se împiedice sau să-și piardă credința asupra chestiunii cărnii. Ceea ce este clar este că motivul membrilor din Roma pentru evitarea cărnii era legat direct de zilele pe care le observau ei.

În nici un caz nu a fost aceasta legată de observarea Sabatului, pentru că Sabatul lui Dumnezeu este o zi de „ospăț” (Leviticul 23:1-3), nu o zi când omul trebuie să se abțină dela carne. Sabatul nu a fost menționat nicăieri în scrisorile lui Pavel la Romani; simplu, nu a fost o chestiune în discuție. Zilele menționate aici sunt evident legate de evitarea cărnii, indicând că ele sunt observări, fie romane fie de altă natură, și nu ale zilelor poruncite de Dumnezeu ca zile de închinăciune.

Este Sabatul robie? Galateni 4:9-10

Galateni 4:9-10 este un alt pasaj din scrisorile lui Pavel pe care unii îl văd ca condamnând observarea Sabatului. În aceste verseturi Pavel a scris: „Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți din nou? Voi păziți zile, luni, vremi și ani.”

Aceia care ar argumenta împotriva observării Sabatului văd referința lui Pavel la „zile, luni, vremi și ani” ca arătând spre Sabat, festivaluri și ani de jubilee și sabatici dați în Vechiul Testament (Leviticul 23, 25). Ei văd aceste observări date de Dumnezeu ca fiind „principii slabe și sărăcicioase” la care Galatenii se „întorceau din nou” și le deveneau „supuși” (versetul 9).

Este oare acesta înțelesul dorit de Pavel? Este o problemă evidentă că trebuie să consideri aceste verseturi ca fiind critice pentru Sabat. Ca și în Romani 14, Sabatul nu este menționat aici. Termenii de „Sabat”, „Sabaturi” și orice cuvinte înrudite nu apar nicăieri în această epistolă.

Ca să dezbată împotriva ținerii Sabatului, unii consideră că „anii” la care se face referire în Galateni 4:10 sunt anii sabatici și de jubilee descriși în Leviticul 25. Însă, anul de jubilee nu mai era observat în zilele lui Pavel, și anul sabatic nu era observat în locurile din afara Palestinei (*Encyclopedia Judaica*, vol. 14, p. 582, și *Jewish Encyclopedia*, p.666, „Sabbatical Year and Jubilee”). Faptul că Galația era în Asia Mică, cu mult în afara țării Israelului, face illogică concluzia că Pavel s-ar fi putut referi aici la anii sabatici și de jubilee.

Cuvintele grecești folosite de Pavel pentru „zile și luni și sezoane și ani” sunt folosite prin tot Noul Testament ca să descrie perioade de timp normale, civile. Ele sunt complet diferite de termenii precizi folosiți de Pavel în Coloseni 2:16 specificând Sabaturile, festivalurile și celebrările de lună nouă date în Biblie. El a folosit terminologie exactă pentru observările biblice din Coloseni, dar a folosit cuvinte grecești cu totul diferite în Galateni – o indicație clară că el discuta subiecte cu totul diferite.

Ca să înțelegem ce a însemnat Pavel, noi trebuie să examinăm ambele contexte istorice și imediate ale acestor verseturi. Congregațiile Galatene erau compuse în cea mai mare parte dintr-o origine păgână (gentilă) în loc de evreiască. Pavel a spus explicit că ei erau fizic necircumciși (Gălățeni 5:2; 6:12-13), deci ei nu ar fi putut fi evrei.

Nu se puteau întoarce la ceva ce nu observaseră

Acest fond este important pentru înțelegerea acestei Scripturi controversate. În Galateni 4:9-10, Pavel a zis că Galatenii se „întorceau iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase,” care includeau „zile și luni și sezoane și ani.” Cum cititorii lui Pavel erau dintr-un fond păgân, este dificil să vezi cum „zilele și lunile și sezoanele și anii” la care ei se întorceau ar fi putut să fie Sabatul sau alte festivaluri biblice, dat fiind că ei nu se puteau întoarce la ceva ce nu observaseră mai înainte.

Aceasta este clarificată și mai bine în contextul următor. În versetul 8, Pavel a zis: „Odinioară, când nu cunoșteți pe Dumnezeu, erați înrobiți celor ce din firea lor nu sunt dumnezei.” Prin aceasta Pavel s-a referit „clar la idolii păgânismului, pe care, în jargonul evreiesc tipic, Pavel i-a numit că „nu sunt dumnezei”” (James Montgomery Boice, *The Expositor's Bible Commentary*, 1979, vol. 10, p. 475).

Fără referință la practicile biblice

O fi posibil ca aceste „învățături slabe și sărăcăcioase” să fie legile lui Dumnezeu, Sabaturile și festivalurile? Cuvântul tradus aici „învățături” este dela cuvântul grecesc *stoicheia*, același cuvânt tradus „învățături” mai devreme în versetul 3. Acolo Pavel a descris cititorii săi ca fiind „supt robia învățăturilor începătoare ale lumii.” Pentru ca aceasta să se refere la Legea lui Dumnezeu în versetul 9, ar fi trebuit de asemenea să se refere la Legea Lui în versetul 3, din vreme ce a fost folosit același cuvânt.

Ca să zici că versetul 3 se referă la legea biblică este inacceptabil, pentru că „în acest caz sunt încă două dificultăți: (1) Se pare că nu este aplicabilă la păgâni, pentru că dificultatea pentru păgâni nu este că au fost sub lege în trecut...și (2) nu explică de ce, sau cum, ar fi putut Pavel să adauge fraza „ale lumii” la termenul *stoicheia*. Toată gândirea evreiască ar accentua caracterul celeilalte-lumi al legii rezultând din originea sa divină” (Boice, p. 472).

S-ar părea că în timpul lui Pavel, acest punct de vedere extrem de timpuriu și primitiv ar fi fost extins până la punctul la care *stoicheia* se referea de asemenea la soare, lună, stele, și planete – toate fiind asociate cu zei și zeițe și, pentru că ele controlau progresul calendarului, de asemenea asociate cu festivalurile importante păgâne care onorau zeitățile respective. În punctul de vedere lui Pavel acești zei erau demoni. Deci, el s-ar fi gândit la o robie demonică în care Gălățenii într-adevăr fuseseră ținuti înainte de proclamația Evangheliei.

„...În versetele care urmează, Pavel vorbește de aceste trei subiecte cruciale în succesiune rapidă: (1) „aceia care prin natura lor nu sunt zei, presupunând zei și demoni falși; (2) „acele învățături slabe și sărăcăcioase” din nou *stoicheia*; și (3) „zile și luni și sezoane și ani” (versetele 9,10). Fără îndoială Pavel s-ar gândi la acești demoni în moduri complet diferite de gândirea anterioară a Galatenilor...Astfel, acest deznodământ întreg primește o semnificație cosmică și spirituală. Contrastul extrem al libertății în Hristos este sclavia în Satana și spiritele necurate” (Boice, p.472).

Observarea superstițioasă a zilelor și datelor

Deci este în acest context că Galatenii observau „zile și luni și sezoane și ani” speciali. Cuvântul tradus aici ca „să observe” sau „observând” este cuvântul grec *paratero*, însemnând „a veghea îndeaproape,” sau „a respecta întocmai” (W.E. Vine, *Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words*, 1985, Observation, Observe)

Acest cuvânt „s-ar părea să aibă sensul de „observare anxioasă, meticuloasă, bine informată în interesul unuia, cu...considerația corespunzătoare pentru momente sau perioade de timp care sunt evaluate pozitiv sau negativ din punctul de vedere al unui calendar sau astrologi” (Gerhard Kittel, *Theological Dictionary of the New Testament*, 1995, vol. 8, p. 148). Oricare „zile și luni și sezoane și ani” erau observate de Gălățeni, aparent ei le observau într-o manieră superstițioasă, după cum observaseră zile și timpuri înainte de convertirea lor.

Din acest context, vedem că pur și simplu, nu este logic să conchidem că Pavel critica observarea Sabatului și a sărbătorilor biblice, când ele nici nu au fost menționate. În loc, el ataca eforturile greșite de a obține salvarea prin sărbătoriri superstițioase inutile.

Este Sabatul demodat? Coloseni 2:16-17

Un alt pasaj din scrierile lui Pavel, Coloseni 2:16-17, este folosit de asemenea ca să suporte pretenția că observarea Sabatului numai este necesară. „Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, cari sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos,” a scris el.

Din nou, să examinăm contextul acestor versete și cadrul lor istoric ca să vedem dacă suportă acest punct de vedere.

A intenționat oare Pavel să spună că observarea Sabatului a fost abolită? Dacă este așa, ne confruntăm imediat cu unele probleme legate de această interpretare. Ca să accepți această poziție, este dificil să explici cum a putut Pavel să lase subiectul atât de încurcat, nedeclarând că aceste obiceiuri nu mai erau necesare, când, din contră, aceste versete arată că Colosenii le observau. La urma urmei, congregația coloseană a fost ne-evreiască (Coloseni 1:27; 2:13), deci Pavel ar fi putut să folosească această scrisoare ca să clarifice că aceste obiceiuri nu erau obligatorii pentru ne-evrei sau alți creștini.

Dimpotrivă, nicăieri Pavel nu zice acest lucru. Privitor la practicarea sărbătorilor, a lunilor noi și a Sabaturilor, el a zis numai că „nimeni dar să nu vă judece,” ceea ce este foarte diferit de a spune că aceste practici erau nefolositoare sau demodate.

Ne discutând obiceiurile biblice

O întrebare mai de baza de întreat este dacă obiceiurile Vechiului Testament au fost măcar la miezul a ceea ce Pavel se adresa aici. S-a întreat Pavel măcar dacă Creștinii ar trebui să țină legile privitoare la mâncărurile curate sau necurate, sărbătorile biblice, Sabatul săptămânal sau oricare altă lege din Vechiul Testament?

Mulți oameni presupun că „zapisul cu porunci... pironindu-l pe cruce” (versetul 14) a fost Legea lui Dumnezeu și cerințele pe care El Le-a dat în Vechiul Testament. Dar aceasta nu este ce a înțeles Pavel. Cuvântul grec tradus „porunci” (englezește – handwriting) este *cheirographon*, și acesta este singurul loc în Biblie unde este folosit acest termen. Însemna un răboj de datorie scris de mână, or ceea ce noi am numi astăzi o hârtie de datorie. În literatura apocaliptică contemporană, acest cuvânt a fost folosit ca să desemneze „un carnet de înregistrare a păcatelor,” însemnând un cont scris al păcatelor noastre.

Pavel nu a zis că Legea lui Dumnezeu a fost pironită pe cruce. Ceea ce a fost pironit acolo a fost tot recordul păcatelor noastre. Pentru că legea lui Dumnezeu cere pedeapsa cu moartea pentru păcat (Romani 6:23), acest răboj este ceea ce „era împotriva noastră, și ne era potrivnic” (Coloseni 2:14). Noul Testament în Engleza Modernă, de J.B. Phillips, o face clar, traducând verseturile 13 și 14 ca: El ne-a iertat toate păcatele noastre: Hristos a șters complet evidența aducătoare de moarte a legilor și poruncilor încălcate care atârnavă întotdeauna desupra capetelor noastre, și le-a anulat complet prin pironirea pe cruce deasupra capului Său.” Este această evidență împotriva noastră, și nu legea însăși, care a fost pironită pe cruce, dându-ne puțința de a fi iertați.

Aceasta devine mai clar când citim restul acestui capitol. Este aparent că alte subiecte erau amestecate care nu aveau nimic de a face cu legile lui Dumnezeu date în Vechiul Testament. Între acestea erau „domniile și stăpânirile” (versetul 15), „smerenie și închinare la

îngerii” (versetul 18), interzicând să atingă, să guste, să ia (versetul 21) și „asprime față de trup” (versetul 23).

Mai mult, Pavel se referă la învățăturile false înrădăcinate în Colos „vorbiri amăgitoare” (versetul 4), „filozofia și cu o amăgire deșartă” și „datina oamenilor” (versetul 8). El s-a referit de asemenea supunându-se la „învățături” ale lumii (versetul 20) și „porunci și învățături omenești” (versetul 22).

Ar putea Pavel, care în Romani 7:12, a zis că Legea este „sfântă și dreaptă și bună,” să se fi referit aici la aceeași lege, sau el se adresa la un subiect complet diferit?

A fost Duminica ziua de închinăciune a Noului Testament?

Trei scripturi conduc pe unii oameni să creadă că Duminica a fost ziua de odihnă și închinăciune pentru Biserica Noului Testament. Hai să examinăm pe scurt pe fiecare dintre ele să vedem dacă aceasta este adevărat.

Una dintre scripturile citate în mod obișnuit ca să justifice închinăciunea de Duminică este Apocalipsa 1:1, unde Apostolul Ioan a zis: „În ziua Domnului eram în Duhul...” Unii cred că aceasta înseamnă că Ioan se ruga la Duminica și că a avut viziunea în ziua aceea. Dar nicăieri nu definește Biblia „Ziua Domnului” ca fiind prima zi a săptămânii. De fapt acesta este singurul loc în Biblie unde acest termen este folosit, ceea ce ar fi cu greu cazul dacă Biserica ar fi observat Duminica pentru ani de zile, după cum susțin unii.

Dacă aceasta se referea la o zi a săptămânii, noi ar trebui să conchidem că Ioan a înțeles ziua a șaptea, pentru că Isus Hristos a zis că El era „Domnul Sabatului” (Marcu 2:28), nu al unei alte zi a săptămânii. Oricum, contextul viziunii lui Ioan arată că el nu s-a referit de loc la o zi a săptămânii. În loc, el a scris că viziunea l-a transportat într-un timp viitor, pe care Biblia îl cheamă „ziua Domnului,” „ziua Domnului Isus Hristos” sau „ziua lui Hristos” (Ieremia 46:10 ; Actele Apostolilor 2:20; 1 Corinteni 1:80; 5:5; 2 Corinteni 1:14; 1 Tesaloniceni 5:2; 2 Tesaloniceni 2:2; 2 Petru 3:10).

Acești termeni nu se referă specific la o singură zi. În loc, ei se referă la evenimente de la sfârșitul-veacurilor, circumscriind întoarcerea lui Isus Hristos, când El va interveni direct și personal în afacerile oamenilor. Astfel, aceste termene indică sfârșitul epocii de cărmuire umană și începutul epocii lui Isus Hristos.

Rupând pâinea Duminica?

O altă scriptură despre care unii cred că arată că Biserica Noului Testament observa Duminica este Faptele Apostolilor 20:7: „În ziua dintâi a săptămânii, eram cu toții la olaltă ca să frângem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor, și și-a lungit vorbirea până la miezul nopții.”

Unii cred că „ruptul pâinii” este o referință la pâinea și vinul Paștelui Noului Testament și deci acesta este un serviciu religios în ziua întâia a săptămânii. Oricum, rupând pâinea nu este o referință la un serviciu religios, ci la împărțirea turtelor de pâine pentru masă. „Însemnează să participe la mâncare și este folosit la mâncare ca în prânz sau cină...Cititorii [scrisorilor Noului Testament nu ar fi putut să aibă altă idee sau înțeles în mințile lor” (E.W. Bullinger, *Figures of Speech used in the Bible*, 1991, p. 839-840). Aceasta este dovedită de faptul că, după ce Pavel

termină de vorbit, ei au rupt pâine și au mâncat din nou (versetul 11). Rupând pâinea să mănânce la masă este menționat în Luca 24:30, 35 și Faptele Apostolilor 27:35.

Timpul acestor evenimente ne ajută să le înțelegem mai bine. Faptele Apostolilor 20:7-11 descrie mai multe evenimente ale unei singure nopți. Cum Biblia, în ambele, Vechiul și Noul Testament, consideră zilele ca începând când soarele apune (vezi „*Când urmează să fie ținut Sabatul?*” pagina 6) aceste evenimente încep cu o masă sâmbătă seara, după Sabat, care ar fi fost singura seară în „ziua dintâi a săptămânii.” Mai multe traduceri, incluzând New English Bible, Today’s English Version, The New Testament in Modern English, și The Jewish New Testament, declară fără nici o îndoială că aceasta a avut loc sâmbătă seara.

Pavel plănuia să plece ziua următoare pentru un alt oraș, așa că a stat și a vorbit până târziu în noapte. La miezul nopții un tânăr din congregație a adormit, a căzut de pe fereastra unde stătuse și a fost omorât în cădere. Pavel s-a repezit la tânăr, care în mod miraculos și-a recâștigat cunoștința. După aceea, grupul a rupt pâine și a mâncat din nou, vorbind aproape până la în zori. În zorii zilei Pavel a plecat.

După ce a vorbit și discutat toată noaptea, Pavel în dimineața următoare a umblat aproape 20 de mile până la Assos ca să se întâlnească cu restul oamenilor din grupul său care veniseră acolo cu o corabie (versetele 11,13-14). În loc să descrie un serviciu religios de Duminică, acest pasaj de fapt documentează că Pavel a umblat 20 de mile pe jos în prima zi a săptămânii – cu greutate făcând-o o zi de odihnă și rugăciune pentru el!

Colectă în timpul serviciului Duminical?

Unii oameni presupun că 1 Corinteni 16:1-2 se referă la luarea unei colecte în timpul serviciului religios de Duminică. Însă, o examinare mai apropiată arată că aceasta nu este ceea ce a înțeles Pavel. Deși Biblia zice că colecta a avut loc în ziua întâia a săptămânii, nu zice nicăieri că era vorba de un serviciu religios.

Aceasta a fost o colectă specială „pentru sfinți,” membrii bisericii din Ierusalem (versetele 1, 3). Era parte dintr-un efort mai mare de ajutor incluzând alți membri din Galatea (versetul 1), Macedonia și Achaia (Romani 15:25-26), la fel ca și pe cei din Corint cărora le scrisese Pavel. Această revărsare de suport s-ar fi putut să fie cea descrisă în Faptele Apostolilor 11, când o foamete i-a îndemnat pe membri să trimită „fraților, cari locuiau în Iudea...prin mâna lui Barnaba și Saul” (Faptele Apostolilor 11:28-30).

Pavel nu a indicat că această colectă urma să fie luată în timpul unui serviciu religios. Dimpotrivă, Pavel le-a spus Corintenilor să „pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lor, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu” (1 Corinteni 16-2). Aceste contribuții erau să fie „puse deoparte” și „păstrate,” iar nu să fie aduse la serviciul de la biserică și colectate acolo. Ca să pretinzi că aceasta este descrierea unei colecte luate în timpul unui serviciu religios Duminical ar fi să citești în Biblie o interpretare personală nejustificată.

Nu sunt alte Scripturi care să menționeze nimic nici pe departe semănând cu un serviciu religios în prima zi a săptămânii. Noul Testament a fost scris după o perioadă de mai mult de 60 de ani dela moartea și învierea lui Isus, și nicăieri nu se arată că ziua de odihnă, Sabatul, a fost schimbată
cu
Duminica.

Precis ce este Legalismul?

Prin tot capitolul acesta, se fac referințe la concepția legalistă a autorităților religioase care îl acuzau pe Isus că viola Sabatul. Dar ce înseamnă oare termenul de „legalism”? Definiția din dicționar a legalizmului este „o conformare strictă, literală sau excesivă a legii sau a unui cod religios sau moral.”

O semnificație populară atașată astăzi cuvântului este că orice formă de observare a legii biblice este legalism și deci trebuie evitată. Cuvântul este folosit în mod peiorativ, în special împotriva obiceiurilor cum ar fi observarea Sabatului sau aderarea la alte legi date în Vechiul Testament.

Însă, această folosire a cuvântului este incorectă. Nu este legalism supunerea în mod corect legii lui Dumnezeu. A fi legalist înseamnă a abuza legile lui Dumnezeu într-un fel neintenționat.

Interpretările Fariseilor au subminat Legea lui Dumnezeu

Fariseii, o ramură a Iudaismului extrem de strictă, ale căror interpretări religioase au dominat gândirea populară în timpul lui Hristos, au fost astfel de exemple. Ei au adăugat multe din propriile lor reguli și regulamente create de oameni la Legile lui Dumnezeu, ceea ce a avut ca efect reprezentarea și aplicarea a lor greșită.

Interpretările lor, adăugate Legilor lui Dumnezeu, au deformat scopul lor original și le-au făcut fără efect (Matei 15:6), anulându-le. Urmând decretele și interpretările fariseilor oamenii nu mai urmau Legea lui Dumnezeu (Ioan 7:19). Această înțelegere greșită a Legii lui Dumnezeu i-a condus pe mulți să respingă pe Isus Hristos ca pe promisiul Mesia, deși exact aceeași lege a proorocit despre El (Ioan 5:39-40; Luca 24:44).

Acesta a fost motivul pentru care Isus Hristos a condamnat atât de vehement lipsa de înțelegere și ipocrizia conducătorilor religioși ai vremii Sale. El a propovăduit o reîntoarcere la învățarea și practicarea corectă a Legii lui Dumnezeu, în acord cu intenția și scopul ei original, și, de asemenea, faptul că El era Mântuitorul promis.

Paul a condamnat pervertirea Legii

Apostolul Pavel a scris de asemenea extensiv împotriva acelor care ar perverti folosirea corectă a Legii lui Dumnezeu. Aceasta este aparent în mod special în Epistolele pentru Galateni. Ceea ce s-a adresat Pavel nu a fost observarea corectă a Legii lui Dumnezeu, pe care el însuși a susținut-o (Romani 3:31, 7:12, 14, 22, 25), dar pretenția că justificarea (iertarea și restaurarea păcătosului la o stare de neprihănire) ar putea fi realizată prin tăierea împrejur și observarea strictă a legii.

Unii învățători falși (Galateni 2: 4; 5:10, 12; 6:12-13) au subminat biserica din Galatia prin insistența greșită că tăierea împrejur și observarea legii erau cerințe suficiente pentru justificare și salvare, separat de credința în Isus Hristos.

Pavel a condamnat aceste învățături greșite notând că supunerea la lege nu a făcut niciodată posibilă viața veșnică (Galateni 3:21). El a spus clar că justificarea – fiind făcut drept

în ochii lui Dumnezeu și astfel obținând acces la viața veșnică – este posibilă numai prin Isus Hristos (Galateni 2:16; 3:1-3, 10-11, 22; 5:1-4).

Pavel a spus clar că iertarea păcatului cere un sacrificiu, și chiar și observarea cea mai strictă a legii nu poate înlătura nevoia aceluia sacrificiu.

Însă, Legea lui Dumnezeu rămâne criteriul corect după care va fi judecată omenirea (Iacov 2:8, 12). Legea nu este anulată de credința în Isus Hristos (Romani 3:31), după cum mulți cred în mod greșit. Dimpotrivă, a zis Pavel, folosirea corectă a legii este stabilită de credință.

Când Solomon a conchis că întreaga obligație a omului este „Teme-te de Dumnezeu și păzește Poruncile Lui” (Ecleziastul 12:13) el a exprimat scopul de lungă durată al lui Dumnezeu pentru omenire. Apostolul Ioan a fost de acord când a conchis că „dragostea de Dumnezeu constă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3).

Femeii prinse în adulter i s-a spus de către Hristos să „nu mai păcătuiască” (Ioan 8:11) – cu alte cuvinte să respecte Legea lui Dumnezeu! Isus i-a zis tânărului om bogat, care venise la El întrebând ce putea face el ca să aibă viața veșnică „Dacă vrei să intri în viață (*veșnică*) păzește poruncile” (Matei 19:17).

Exemple de legalism din Biblie

Deci, ce ne zice Biblia despre legalism?

Ca să înlocuiești legile lui Dumnezeu cu legile inventate de oameni, așa cum au făcut fariseii, este legalism.

Ca să te biziiești pe ținutul oricărei legi ca să te faci drept în ochii lui Dumnezeu, în loc de credința în Hristos, este legalism.

Dacă tot pe ce se concentrează omul este supunerea la lege separat de motivarea de a plăcea lui Dumnezeu, de a-L iubi și de a-l iubi pe vecinul său, aceasta deformează scopul legii (Matei 22:36-40, Romani 13:10) și este legalism.

Dacă noi credem că orice observare a Legii lui Dumnezeu ne poate câștiga salvarea ca răsplată, suntem vinovați de legalism.

Supunerea tehnică sau supunerea strictă la litera legii, în timp ce cauți tot timpul modalități de a te sustrage scopului și intenției de bază, este legalism.

Supunerea corectă nu este legalism

Dar Isus Hristos și restul Bibliei fac foarte clar un lucru: supunerea corectă la Legea Lui Dumnezeu nu este legalism.

După convertire, Creștinului i se dă o mult mai completă înțelegere a scopului și intenției Legii lui Dumnezeu. El înțelege importanța credinței în persoana și sacrificiul lui Isus Hristos. Lui i se dă o înțelegere mai completă al motivului pentru care va fi el ascultător. Dar el este acela care trebuie să se supună. Acesta nu este legalism.

Ca să te supui poruncilor biblice ale lui Dumnezeu, cu o atitudine corectă, așa cum este porunca de a-ți aminti de Sabat și de a-l ține sfânt, nu este legalism. Nu permite nimănui să te amăgească cu asemenea noțiuni false, care prin ele însele contrazic propria poruncă a lui Isus Hristos (Matei 5:19).

Influențele gnosticizmului

Ținând cont de contextul istoric, răspunsul devine clar. Pe măsură ce Biserica a crescut și s-a dezvoltat în secolul întâi, a trebuit să facă față infiltrării progresive a gnosticizmului. Influența acestei gândiri și practici este notabilă în particular în scrierile din Noul Testament ale lui Pavel, Petru și Ioan.

Gnosticizmul „a fost esențial o atitudine religio-filozofică, iar nu un sistem bine definit” (Curtis Vaughan, *The Expositor's Bible Commentary*, 1978, vol. 11, p. 166). Ca atare, nu era o religie concurentă, dar mai mult o apropiere de credința existentă a omului. Tema centrală a gnosticizmului a fost că cunoștința secretă (*gnosis* este cuvântul grec pentru „cunoștință”, de unde termenul *gnosticism*) ar putea să mărească sau să îmbunătățească religia unuia.

„Învățătura ei centrală era că spiritul este în întregime bun, și materia este în întregime rea. Din acest dualism nebiblic decurgeau ... erori importante” (The New International Version Bible Study, introducere la 1 Ioan). Între aceste erori erau credințele că „corpul omului care este materie, este deci rău. Urma să fie contrastat cu Dumnezeu, care este în întregime spirit și deci bun”; salvarea „este evadarea din corp, realizată nu prin credința în Hristos ci prin cunoștința specială”; și „de când corpul este considerat rău, urma să fie tratat cu asprime. Această formă de gnosticizmul ascetic este fundalul a unei părți din scrisoarea pentru Coloseni.”

Adăugat la aceste credințe, „Gnosticizmul, în toate aspectele sale, era caracterizat de credința ... în ființe mijlocitoare.” În plus, „cunoștințele de care vorbeau gnosticii ... însemnau cunoștințe obținute prin experiențe mistice, nu prin înțelegere intelectuală. Era o cunoștință mistică, ocultă, plină de superstiții de astrologie și magică. Mai mult, era o cunoștință esoterică, deschisă numai acelor care fuseseră inițiați în misterele sistemului gnostic” (Vaughan, p. 167).

Referințe la învățăturile gnostice

Toate aceste elemente sunt considerate ca au influențat congregația din Coloss. Este evident că Pavel combătea presupusa știință specială declarată de Gnostici declarând că el le făcea cunoscut Colosenilor cunoștința mai înaltă, salvatoare dela Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos (Coloseni 1:9, 25-29; 2:2-3).

Pavel le-a numit „pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare” (Coloseni 2:4). El a chemat această cunoștință secretă nimic mai mult decât „filozofie și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Isus Hristos” (versetul 8). Cunoștința mai importantă, a scris Pavel, a fost cea dela Dumnezeu și Hristos, „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (versetul 3).

Aderenții ereziei includeau oameni care susțineau închinarea la îngeri și alte puteri spirituale. Pavel i-a prevenit pe Coloseni despre cei care se delectau în „închinare la îngeri” (versetul 18). În lumina sacrificiului ispășitor al lui Hristos, presupuse „domnii și stăpâniri” spirituale erau fără folos ca mijloace de a ajunge la Dumnezeu, a zis el (versetele 10, 15).

Abordare ascetică strictă

Bazat pe credința lor că spiritul era bun și carnalul era rău, acești învățători propovăduiau ascetism strict, refuzând-și orice plăcere fizică. Prin „asprime față de trup” (versetul 23), ei sperau să obțină spiritualitate mărită. Pavel a descris regulile lor drept „nu lua, nu gusta, nu ating” (versetul 21). Aceste reguli afectau numai „lucruri, care pier odată cu întrebuițarea lor.”

a scris el, pentru că erau bazate pe „porunci și învățături omenești” (versetul 22), în loc de învățăturile lui Dumnezeu.

Acest asceticism gnostic timpuriu probabil integra concepte păgâne cu elemente Iudaice cum ar fi circumcizia (versetul 11). „ Este probabil, deci, că erezia Coloseană era un amestec de o formă extremă de Iudaism și un stagiu timpuriu de gnosticism” (The New International Version Study Bible, introducere la Coloseni).

Din învățăturile specifice pe care Pavel le-a adresat, se pare că una sau mai multe ramuri de Iudaism au fost influențate de gnosticism și au infiltrat congregația Coloseană, profesând o formă extremă de Iudaism ascetic amestecat cu credințe gnostice. Apropierea ascetică advocată de acești învățători falși i-a făcut să-i condamne pe cei ale căror practici religioase nu erau pe măsura standardurilor lor spirituale ascetice. Astfel Pavel i-a avertizat pe Coloseni „nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură...” (verset 16).

Judecați de cum – nu dacă – ei au observat Sabatul

Colosenii erau judecați nu pentru că ei observau festivalurile, lunile noi și Sabatul ca atare; mai degrabă ei erau judecați de modul cum observau ei acele timpuri, în aparență într-o manieră veselă și festivă. Aceste zile, au fost, după toate, date de Dumnezeu ca festivaluri și sărbătoriri. Această abordare era cu totul contrară cu apropierea Gnostică de strictă deprivare personală atât de evidentă în acest capitol.

Gnosticismul a fost preocupat de asemenea de stelele și de planetele, menționate de Pavel ca „învățăturile începătoare ale lumii” (versetul 8). Perspectiva lor ar fi posibil să influențeze observarea Gnostică a sărbătorilor, noilor luni și Sabaturilor, de când calendarul care guverna acele zile era determinat de mișcarea corpurilor cerești.

Avertizând pe membrii Coloseni să nu-i lase pe alții să-i judece cum țineau ei sărbătorile, celebrările de noile luni și Sabaturile, Pavel nu punea la îndoială dacă erau să fie ținute. Implicația evidentă a acestor versuri este că acești Creștini în fapt țineau aceste zile, și în nici un caz nu le-a zis Pavel să se oprească.

Dimpotrivă, situația la care s-a referit a fost ca Creștinii să nu fie criticați pentru celebrarea acestor zile într-o manieră festivă. Pavel i-a făcut atenți pe membri să nu-i lase pe alții să-i judece după acele standarduri ascetice greșite în felul în care beau sau mâncau sau cum observau Sabaturile sau sărbătorile (versetul 16).

Contextul mai mare în Coloseni 2:16 este asceticismul care provine din gnosticismul primar și nu o discuție despre care legi sunt obligatorii pentru Creștini.

Umbra a lucrurilor ce urmează să vină

Cum rămâne cu afirmația lui Pavel din Coloseni 2:17 că Sabatul și sărbătorile biblice „sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos”? Pavel a înțeles că ele erau fără semnificație și demodate pentru că Isus Hristos era „trupul” sau „substanța” a ceea ce aceste zile prevestiseră?

Actualmente, Pavel a zis că ele „sunt umbra lucrurilor viitoare (or să vină)” indicând că au o împlinire în viitor. Cuvântul grec tradus ca „să vină” este *mello* însemnând „a fi pe cale să facă sau să sufere ceva, să fie pe punctul de, să fie iminent” (Spiro Zodhiates, *The Complete Word Study Dictionary New Testament*, 1992, p. 956).

Mello înseamnă „a fi pe cale să facă ceva, adesea sugerând necesitatea și deci certitudinea a ceea ce urmează să aibe loc” (Vine, „come, come,” p. 109”).

Pavel folosește aceeași construcție de cuvinte în Efeseni 1:21, declarând că Isus Hristos este „mai pre sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta ci și în cel viitor” (Efeseni 1:21). El contrastează epoca prezentă cu una care urma să vină (viitoare), arătând în mod clar că este vorba de o împlinire viitoare.

Această împlinire viitoare apare clar din exprimarea în Coloseni 2:17 că aceste lucruri „sunt umbra.” Cuvântul grecesc *esti*, tradus aici ca „sunt,” este la timpul prezent și înseamnă „a fi” sau „este” (Zodhiates). Pentru ca Pavel să fi înțeles că Sabatul și celelalte sărbători au fost împlinite și au devenit învechite în Isus Hristos, ar fi fost necesar ca să spună că ele „au fost o umbră” și ar fi folosit o frazeologie complet diferită.

Alegerea de cuvinte de către Pavel, indică foarte clar că Sabatul și sărbătorile „sunt umbre” ale lucrurilor viitoare și nu că „au fost umbre” a lucrurilor împlinite și făcute obsolite în Isus Hristos.

Actele fizice învață lecții spirituale

Unii presupun că anumite acte fizice referitoare la închinăciune – pentru că sunt reprezentări sau simboluri ale adevărilor spirituale mai mari – au fost „împlinite în Isus Hristos” în Noul Testament și deci au devenit învechite și inutile. Aceste persoane includ în această categorie Sabatul, și alte sărbători biblice, bazat pe comentariile lui Pavel că „sunt umbre ale lucrurilor viitoare.”

Dar acest raționament este greșit. Numai pentru că ceva este o „umbră,” o reprezentare sau un simbol nu înseamnă că importanța lui este diminuată. La fel, Vechiul și Noul Testament sunt pline cu simboluri și acțiuni simbolice poruncite de Dumnezeu ca să ne învețe lecții spirituale importante.

Botezul este un act simbolic reprezentând un adevăr spiritual mai mare, înmormântarea vechiului „eu” și trăind o viață nouă (Romani 6:3-4), și totuși ni se poruncește să ne botezăm (Actele Apostolilor 2:38). Pâinea și vinul de la slujba de Passover sunt simboluri ale relației spirituale vitale pe care o avem cu Isus Hristos, și totuși ni se poruncește în mod clar să participăm la ele (1 Corinteni 10:16).

Pusul mâinilor (Evreii 6:2), sfințirea cu untdelemn (Iacov 5:14), împărțirea pâinii nedospite (1 Corinteni 5:6-8) și alte acțiuni fizice sunt poruncite și observate în Noul Testament, nu pentru că ele sunt mai importante decât lucrurile pe care le simbolizează, dar pentru ca să ne întărească și să ne lărgască înțelegerea noastră spirituală pe măsură ce le facem. La urma urmelor, noi suntem ființe umane fizice în căutare de înțelegere spirituală. Dumnezeu ne-a dat acte și simboluri fizice să ne ajute să înțelegem mai bine lecțiile spirituale.

Aceste exemple ne arată că simbolurile și acțiunile simbolice nu sunt limitate strict la actul de închinare fizică în Vechiul Testament, dar sunt comandate în mod clar în Noul Testament ca elemente importante ale rugăciunii noastre. Ele sunt reamintiri vitale de adevăruri spirituale importante, după cum le-a recunoscut Pavel (1 Corinteni 11:23-26). Același lucru este adevărat pentru Sabat. Isus Hristos, prin faptele și învățămintele din ziua de Sabat, a arătat că odihna din Sabat este un tip – o pregustare – a unei epoci Mesianice mărețe de pace, odihnă, libertate și vindecare, ce va să vină.

În Coloseni 2:16-17, Pavel nu discută deloc permanența sau tranziția Sabatului. Practic, Pavel nu citează Vechiul Testament nicăieri în Coloseni. El folosește cuvântul grecesc pentru „lege,” *nomos*, o duzină de ori în celelalte scrisori ale sale, dar nici odată în Coloseni. Dece? Vechiul Testament și Legea lui Dumnezeu simplu nici nu au fost luate în discuție.

Departat de a nega observarea Sabatului, instrucțiunile lui Pavel pentru Coloseni, scrise aproximativ la 62 A.D. afirmă că Creștinii neevrei observaseră într-adevăr Sabatul 30 de ani după moartea lui Hristos și că Sabatul este o reamintire importantă de adevăruri spirituale vitale pentru noi în ziua de azi.

Recordul istoric din Faptele Apostolilor

Dintre toate scrierile lui Pavel, cele trei pasaje discutate mai înainte în acest capitol sunt cele care s-au folosit în mod obișnuit în încercările de a dovedi că el a eliminat observarea Sabatului. Însă, după cum am văzut, două din acele pasaje nici măcar nu menționează Sabatul, iar a treia confirmă că credincioșii gentili au ținut de fapt Sabatul, după cum Pavel le-a spus să nu se lase judecați de cum l-au ținut.

Dar, adăugat la cuvintele lui Pavel, faptele lui au arătat că el nu a intenționat niciodată să anuleze sau să schimbe Sabatul, și că el însuși l-a observat.

Faptele Apostolilor 13 înregistrează că, 10 până la 15 ani după ce Pavel a fost convertit în mod miraculos, el și tovarășii săi au călătorit la Antioch în Asia Mică, unde ei „în ziua Sabatului au intrat în sinagogă” (versetul 14). După ce a fost invitat să vorbească congregației, el s-a adresat ambilor, evreii și prozeliții gentili (versetul 16), descriind cum venirea lui Isus Hristos fusese prezisă prin întreaga Scriptură a Vechiului Testament.

Mesagiul său a fost primit cu atâta entuziasm încât, „când au ieșit afară, Neamurile i-au rugat să le vorbească și în Sabatul viitor” (versetul 42). Notează că gentilii (neamurile) din adunare vroiau ca Pavel să-i învețe mai mult despre Hristos în Sabatul următor. Dece? Pentru că acești gentili (neamuri) este clar că țineau deja Sabatul împreună cu evreii în sinagogă!

Care a fost răspunsul lui Pavel la această rugămintă a gentililor? „În Sabatul viitor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să audă cuvântul lui Dumnezeu” (versetul 44). Dacă Pavel nu ar fi crezut în Sabat, el ar fi putut foarte ușor să le spună să vină ziua următoare, sau în oricare altă zi, și i-ar fi învățat. Însă, el a așteptat până la Sabatul următor, când „aproape întreaga cetate,” evreii și gentilii, au venit să-i audă mesajul.

Gentilii orașului, auzind că lui Pavel i s-a încredințat să predice evanghelia la gentili, „neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei care erau rânduiți să capete viață vecinică, au crezut” (versetele 45-48). Sabatul, poruncit de Dumnezeu, a fost ziua normală de odihnă, de adunare și instrucțiune în modul de viață al lui Dumnezeu.

Circa cinci ani mai târziu, unde este astăzi Grecia, Pavel „a venit în Tesalonic, unde era o sinagogă a Iudeilor. Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi, dovedind și lămurind, că Hristos trebuia să pătimească și să învieze din morți. „Și acest Isus, pe care vi-l vestesc eu”, zicea el, ”este Hristosul” (Faptele Apostolilor 17:1-3). Aici, cam 20 de ani după moartea și învierea lui Hristos, obiceiul lui Pavel încă era să meargă la sinagogă fiecare Sabat, ca să discute Scripturile și să-i învețe despre Isus Hristos!

El a continuat să-i învețe atât pe evreii cât și pe gentilii: „unii dintre ei, și o mare mulțime de greci (gentili) temători de Dumnezeu, și multe femei de frunte au crezut, și au trecut de partea

lui Pavel și a lui Sila (versetul 4). Pavel, însărcinat anume să predice Evanghelia la gentili (Faptele Apostolilor 9:15; 13:47), i-a învățat pe gentili în sinagogă în ziua de Sabat!

Câțiva ani mai târziu el a mers în orașul grecesc Corint, unde „vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat, și îndupleca pe Iudei și pe Greci” (Faptele Apostolilor 18:4). Încă mai târziu el s-a dus la Efes în Asia Mică, unde „Pavel a intrat în sinagogă, unde vorbea cu îndrăzneală. Timp de trei luni a vorbit cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu, și căuta să înduplece pe cei ce ascultau” (Faptele Apostolilor 19:8).

Cartea Faptele Apostolilor a fost scrisă pe la 63 A.D., scurt timp înainte de execuția lui Pavel la Roma, și cuprinde istoria Bisericii Noului Testament pe mai mult de 30 de ani. Arată că, timp de mai mulți ani, Pavel în mod repetat i-a învățat pe Evrei și pe Greci în ziua de Sabat. Chiar dacă el a fost apostol pentru greci (gentili), niciodată nu le-a sugerat că Sabatul a fost învechit sau inutil.

Ca să spui că apostolul Pavel ar fi promovat abolirea sau anularea Sabatului, cineva trebuie ca nu numai să-i răstălmăcească cuvintele în afara contextului să contrazică direct celelalte declarații ale lui, dar de asemenea, să ignoreze sau să deformeze răbojul Bisericii din acea vreme scris de Luca ca martor ocular. „Faptele Apostolilor” nu conține nici o evidență că Sabatul ar fi fost anulat sau schimbat în timpul acela.

În timpul procedurilor legale împotriva sa, Pavel i-a asigurat pe toți cei care l-au auzit că el a crezut în Lege și nu a făcut nimic împotriva ei (Faptele Apostolilor 24:14; 25:8). El a spus că Legea lui Dumnezeu nu este anulată sau abolită de credință, „dimpotrivă, noi întărim Legea” (Romani 3:31).

El a conchis că „tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu” (1 Corinteni 7:19). Aceasta este declarația lui neechivocă: supunându-ne Poruncilor lui Dumnezeu contează. Ele sunt de importanță vitală relației noastre cu Dumnezeu.

Pavel, observând Sabatul, făcea numai ceea ce a spus altora să facă: „călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 11:1). El a observat Sabatul întocmai cum făcuse și Domnul său.

Bucurându-ne în Legea lui Dumnezeu

Pavel însuși a zis, „Îmi place Legea lui Dumnezeu” (Romani 7:22), și nu a declarat că fusese abolită. „Așa că Legea, negreșit; este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună,” a afirmat el (Romani 7:12).

El nu a văzut ca Noul Testament să-l înlocuiască pe cel Vechi. De fapt, nici nu au fost scripturi ale Noului Testament ca atare în timpul vieții sale – ele au fost adunate mai multe decade după moartea sa. Pavel a citat din ceea ce noi numim Vechiul Testament de foarte multe ori în scrierile sale, acceptându-l și folosindu-l complet ca autoritate și ghid pentru viață (Romani 15:4; 2 Timotei 3:15).

Biserica Noului Testament pur și simplu a continuat practicile Vechiului Testament, incluzând Sabatul, dar cu mai multă pătrundere și înțelegere a semnificației lor spirituale.

A fost Legea lui Dumnezeu abolită în Noul Testament?

Dacă Sabatul ar fi fost într-adevăr abolit în Noul Testament, noi ar trebui să găsim multe pasaje prin întreg Noul Testament care să dovedească acest lucru. Anularea uneia din cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu cu siguranță că nu ar cere nimic mai puțin. Isus Hristos a zis că „nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege” înainte ca să se fi „întâmpat” sau să-și fi împlinit scopul (Matei 5:18). Diferite pasaje, incluzând capitole întregi din Noul Testament, clarifică scopul spiritual în spatele unor asemenea practici cum ar fi sacrificiile de animale și închinarea în Templu (Evrei 7:11-19; 8:1-6; 9:1-15; 10:1-18).

Dar Poruncile lui Dumnezeu rămân. Ultimele cărți în Noul Testament au fost scrise în 85-95 A.D., scrisorile lui Ioan, și, pe la 95 A.D. cartea Apocalipsa lui Ioan. Au fost cele Zece Porunci abolite pe atunci? Notează cuvintele lui Ioan: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc,” și nu păzește poruncile lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2:3-4).

Ioan a definit păcatul ca profanarea legilor lui Dumnezeu. „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege” a scris el (1 Ioan 3:4). El a știut că Legea lui Dumnezeu era o lege din dragoste, definind atât dragostea noastră pentru alții cât și dragostea noastră pentru Dumnezeu: „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:2-3).

Intenția Legii lui Dumnezeu dela început a fost dragoste, cum a predicat Isus Hristos: „Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui. Aceasta este porunca în care trebuie să umblați, după cum ați auzit de la început” (2 Ioan 6).

Apocalipsa lui Ioan, inspirată divin de Însuși Isus Hristos, (Apocalipsa 1:1), de asemenea susține ținerea poruncilor lui Dumnezeu. În Apocalipsa 12:17, cu puțin înainte de reîntoarcerea lui Isus Hristos, Satana va încerca să-i distrugă pe membrii Bisericii lui Dumnezeu, „cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos.”

În Apocalipsa 14:12, sfinții sunt descriși ca acei „cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Credința și ținerea Poruncilor lui Dumnezeu merg mână în mână, după cum a declarat Pavel mai devreme (Romani 3:31).

În ultimul capitol al Bibliei, Isus Hristos a dat Bisericii un mesagiu final: „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui...Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate” (Apocalipsa 22:12, 14).

Este clar că Legea lui Dumnezeu nu a fost abolită în Noul Testament.

Dece nu este Porunca Sabatului Repetată În Noul Testament?

Unii oameni cred că, pentru că Porunca Sabatului nu este explicit repetată în Noul Testament, nu mai este obligatorie.

Porunca Sabatului nu a trebuit să fie repetată în Noul Testament simplu pentru că oamenilor cărora Isus Hristos și apostolii le-au propovăduit nu și-ar fi imaginat niciodată că ar fi avut nevoie să le fie repetată.

Scripturile, care mai târziu aveau să fie numite Vechiul Testament, erau Biblia lor, ghidul lor pentru viață (Romani 15:4). Pavel le-a descris ca fiind „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (1 Timotei 3:16-17). Sfintele Scripturi le-au poruncit clar să observe Sabatul, și omul de rând a acceptat că aceasta a fost învățătura inspirată de Dumnezeu.

Isus Hristos și apostolii au trăit și propovăduit într-o societate care a ținut Sabatul. Confruntările lui Isus cu Fariseii au fost *cum* să observe Sabatul, niciodată asupra *dacă* să-l observe.

Cînd apostolii au luat mesagiul peste hotarele Iudeii, observarea Sabatului era bine cunoscută în alte părți ale imperiului Roman. Istoricul evreu Iosefus, în timpul Bisericii Noului Testament, a scris: „Mulțimea omenirii în sine, a avut o mare înclinație un timp îndelungat să urmeze observările noastre religioase; pentru că nu există un oraș al grecilor, sau al barbarilor sau orice altă națiune, la care obiceiul nostru de a ne odihni în ziua de Sabat să nu fi ajuns. După cum Dumnezeu însăși pătrunde în întreaga lume, tot așa legea noastră a pătruns în întreaga lume” (*Against Apion*, 2, 40).

Exemplele lui Isus și ale apostolilor confirmă că ei au crezut și au urmat toate cele Zece Porunci. Prin întreaga carte a Faptelor Apostolilor, - scrisă de Luca, un grec (un păgân) – Sabatul și Sabaturile anuale descrise în Leviticul 23, sunt menționate în mod obișnuit (Faptele Apostolilor 13:14, 42, 44, 16:13; 17:2; 18:4, 21; 20:16, 49 ; 27:9). Dacă să-le observe sau nu, simplu nici nu a intrat în discuție.

:

Încă Rămâne un Sabat de Odihnă pentru Poporul lui Dumnezeu

Cartea Evreii folosește comparații creatoare ca să accentueze audienței sale evreiești că Sabatul săptămânal este o reamintire a ceva mai mult decât că Dumnezeu a fost Creatorul Israelitilor și Acela care i-a eliberat din robie în Egipt (Exodul 20:8-11; Deuteronom 5:12-15).

Despre credința lui Moise și a lui Hristos se pomenește în primele șase versuri ale capitolului 3 din Evreii. Începând cu versul 7, Psalmul 95 este citat să documenteze eșecul primei generații a Israelului ca o lecție pentru poporul lui Dumnezeu astăzi. Necredința a fost cauza principală a insuccesului lor de a intra în odihna ce le fusese promisă (versetul 19).

Capitolul patru începe cu un avertisment că credința și supunerea sunt condiții esențiale pentru obținerea odihnei care încă este disponibilă pentru poporul lui Dumnezeu. Nimeni nu a intrat încă în acea odihnă, nu pentru că Dumnezeu nu ar fi făcut-o gata; în fapt a fost terminată de la fundația lumii (Evreii 4:3). Că Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Sale

indică atât de mult (versetul 4). David (în Psalmul 95) a vorbit de o promisiune de odihnă mult timp după ce Iosua a condus a doua generație de Israeliti să se odihnească în țara promisă. Aceasta demonstrează că odihna împlinită la vremea lui Iosua a fost numai un exemplu al unui timp de odihnă mai mare care urma să vină (Evrei 4:6-8).

Odihnă pentru poporul lui Dumnezeu

Acum ajungem la o declarație controversată: ”Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (versetul 9). Cuvântul grec tradus „odihnă” în fiecare alt verset prin tot Evrei 3 și 4 este *katapausis*. Cuvântul pentru „odihnă” în Evrei 4:9 este *sabbatismos*. Aceasta este singura ocurență a acestui cuvânt în Noul Testament, și înțelesul lui este fundamental pentru înțelegerea acestui vers pivotal, care este concluzia a tot ce s-a zis mai înainte despre „odihnă” începând cu Evrei 3:7.

The Anchor Bible Dictionary declară despre înțelesul cuvântului *sabbatismos* : „cuvintele „odihnă de sabat”” traduc cuvântul (grec) *sabbatismos*, un cuvânt unic în Noul Testament. Acest termen apare de asemenea în Plutarch ... pentru observarea sabatului, și în cele patru scrieri Creștine post canonice care nu depind de Evrei 4:9 ... „celebrarea sabatului”” zilei a șaptea”...” (p. 855).

The Anchor Bible Dictionary continuă cu o explicație a contextului: Autorul cărții Evreii afirmă, în Evreii 4:9 prin unirea citatelor din Genesa 2:2 și Psalmi 95:7, că promisa „odihnă de sabat” încă anticipa o realizare completă „pentru poporul lui Dumnezeu”...în timpul de sfârșit care a fost inaugurat cu apariția lui Isus (Evreii 1:1-3)...Experiența „odihnei de Sabat” arată spre o realitate a unei odihne (*katapausis*) în prezent, în care „intră cei care au crezut (4:3) și arată spre realitatea unei odihne viitoare (4:11). Observarea fizică a Sabatului din partea credinciosului Noului Testament ca afirmat de „odihna de Sabat” reia încetarea din „lucru” (4:10) în comemorarea odihnei lui Dumnezeu la creație (4:4; Genesa 2:2) și manifestează încredere în salvarea adusă de Hristos.

Evreii 4:3:11 afirmă că odihna de sabat fizic (*sabbatismos*) este manifestarea externă săptămânală a experienței interioare de odihnă spirituală (*katapausis*) în care cea din urmă...odihnă este... experimentată deja azi (4:7). Astfel, „odihna sabatică” combină în ea însăși comemorarea creației, experiența a salvării, și *eschaton* (timp de sfârșit) anticipare, cum comunitatea de credință se mișcă înainte spre consumarea finală a restaurării și odihnei totale” (pp. 855-856).

În rezumat *The Anchor Bible Dictionary* precis și corect conchide că *sabbatismos* înseamnă observarea Sabatului zilei a șaptea. Deci, Evreii 4:9 subliniază nevoia să continuăm să observăm Sabatul în contextul Noului Testament, deși ziua întruchipează de asemenea același înțeles din Vechiul Testament.

Semnificație adăugată Sabatului

Cartea Evreii este adresată evreilor convertiți să explice tranziția dela Vechiul Testament la Noul Testament. Sabatul și circumcizia au fost considerate de multă vreme ca dogmele cardinale ale Iudaismului, identificând pe evrei ca fiind „poporul lui Dumnezeu.” Însă, la vremea lui Hristos, semnificația Sabatului devenise îngropată sub un munte de ce „să faci” și „să nu faci.”

Sabatul devenise o sarcină grea din cauză că observarea lui degenerase într-o robie de legalism, perpetuată de scribi și farisei cu mințile lor înguste. Isus a condamnat aceste tradiții omenești și a dat exemplul de cum să se țină Sabatul ca dar al lui Dumnezeu pentru Omenire (Marcu 2:27-28).

Noblețea Sabatului

Ce ar fi putut să fie mai potrivit în cartea Evreii decât înălțarea Sabatului la întreaga sa semnificație și intenție în planul lui Dumnezeu?

Așa Sabatul reține semnificația sa din Vechiul Testament care identifică poporul sanctificat special al lui Dumnezeu (poporul lui Dumnezeu) și îi îndreaptă înapoi spre Dumnezeu ca Creator. Adăugat la aceasta este înțelesul Noului Testament de a intra într-o altă odihnă prin Isus Hristos, împlinit în tip de odihna dată Israelului în timpul lui Iosua (Evreii 4:8).

Această odihnă spirituală începe acum în această viață și atinge împlinirea ei în învierea în viața veșnică la reîntoarcerea lui Isus (Apocalipsa 20:6): Reîntoarcerea Sa semnalizează de asemenea începutul odihnei milenare proorocite în Vechiul Testament.

Cartea Evreii împletește împreună inteligent trei teme de odihnă: odihna promisă Israelului din partea dușmanilor, Sabatul săptămânal și odihna spirituală prin Hristos. Concluzia este că ținerea Sabatului este încă necesară pentru poporul lui Dumnezeu, Biserica Noului Testament.

După cum Evreii 4:10 afirmă, noi toți trebuie să muncim să intrăm în odihna spirituală și să continuăm să ținem Sabatul săptămânal pentru ceea ce întruchipează în planul principal măreț al lui Dumnezeu.

Sabatul lui Dumnezeu în Lumea de Azi

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, ...atunci te vei putea desfăta în Domnul...” (Isaia 58:13-14).

Este Sabatul important? Este într-adevăr practic să ții Sabatul în lumea de astăzi? Cum ar fi observat astăzi? Pentru a răspunde la aceste întrebări, trebuie să considerăm ce dezvăluie Biblia, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.

Isus Hristos a zis că El a fost „Domnul Sabatului” și că „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat” (Marcu 2:27:28). El nu a limitat Sabatul propovăduind că a fost făcut pentru un anumit grup de oameni, la un moment specific în istorie. Dimpotrivă, Sabatul a fost creat pentru omenire, pentru totdeauna. A fost înscris în inima și miezul celor Zece Porunci, Legea Divină a lui Dumnezeu pentru omenire.

Relația corectă cu Dumnezeu

Sabatul a fost făcut pentru omenire, dar pentru ce scop?

Cartea lui Isaia, capitolele 57 și 58, descrie separarea omenirii de Dumnezeu din cauza păcatelor noastre. „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte!” (Isaia 59:1-2).

Aceste versuri arată ipocrizia acelor care pretind că îl caută pe Dumnezeu, și totuși sunt plini de intenții păcătoase și nelegiuite (Isaia 58:1-4; 59:4-15).

Dar Dumnezeu arată cum ne putem reîmpăca cu El: „Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru *cei ai lui Iacov cari se vor întoarce dela păcatele lor*,” a zis Domnul” (Isaia 59:20). Isus Hristos este acel Răscumpărător proorocit, Acela care va răscumpăra, sau va cumpăra înapoi, omenirea pentru Dumnezeu, prin sacrificiul vieții Sale (Ioan 3:16; 1 Petru 1:18-19; 1 Ioan 2:2; 4:9-10).

Dumnezeu descrie de asemenea cum să începi să clădești o relație corectă cu El. Făcând aceasta includem umilința și postitul ca să-L putem înțelege pe Dumnezeu și căile Lui. „Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice „Iată-Mă!”...atunci lumina ta va

răsări peste întunecime, și întunerecul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da putere din nou mădurelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă” (Isaia 58:9-11).

Înțelegerea corectă a Sabatului

Această parte de Scriptură dezvăluie un alt element crucial ca să ne ajute să clădim o relație justă cu Dumnezeu – corecta înțelegere și observare a Sabatului.

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nedându-te flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit” (Isaia 58:13-14).

Aici vedem adevărata intenție a lui Dumnezeu pentru Sabat: Este parte dintr-o relație justă, de dragoste cu El. Este o chestiune de a cinsti pe Dumnezeu. Este o chestiune de a ceda una dintre cele mai prețioase posesii ale noastre – *timpul nostru* – ca să construim o relație corectă cu Creatorul nostru.

Observarea corectă a Sabatului, conform cu instrucțiunile lui Dumnezeu de aici, însemnează „neurmând căile tale”, „nefăcând gusturile tale” și „nevorbind flecării.” Aceste acțiuni calcă în picioare timpul Lui sfânt, a zis Dumnezeu.

Dar Sabatul nu este un timp de inactivitate. Trebuie să fie un timp de clădire a unei relații cu Dumnezeu. Trebuie să fie o desfătare, un timp „să te desfeți în Domnul,” ne spune El nouă.

În loc de a petrece acest timp pentru interesele și ocupațiile noastre proprii, este un timp pus deoparte ca să ne putem concentra pe lucruri care sunt plăcute lui Dumnezeu și să nutrim relația noastră cu El.

Clădind o relație corectă

Cum clădim această relație corectă cu Dumnezeu? O clădim prin contact și comunicare cu El. Noi vorbim cu Dumnezeu prin rugăciune. El ne vorbește prin Cuvântul Lui inspirat, Biblia. Aceasta este cheia esențială pentru o relație corectă cu Dumnezeu.

„Stăruieți în rugăciune,” a scris Pavel (Coloseni 4:2). „Bucurați-vă întotdeauna, rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi” (1 Tesaloniceni 5:16-18). „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit,” a scris Iacov (Iacov 5:16).

Isus Hristos se aștepta ca urmașii Săi să se roage, spunându-le, „Când vă rugați...(Matei 6:5-7; Marcu 11:24; Luca 11:2). El le-a dat instrucțiuni specifice despre rugăciune și i-a încurajat că ei „trebuie să se roage necurmat” (Luca 18:1).

Sabatul lui Dumnezeu este un timp ideal pentru rugăciuni și contact adițional cu Dumnezeu. Abținându-ne dela munca noastră obișnuită și alte activități în acea zi, noi avem timp suplimentar să petrecem cu Dumnezeu, să construim și să amplificăm relația noastră cu El.

Sabatul este de asemenea un timp ideal pentru Dumnezeu ca să ne vorbească. El ne instruește prin Cuvântul Său, Biblia. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui

Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună,” i-a spus Pavel lui Timotei (2 Timotei 3:16-17).

Observarea Sabatului nu ne ajută numai să înțelegem căile lui Dumnezeu; ne ajută să înțelegem mai bine gândurile și motivările noastre proprii, arătându-ne unde ne putem schimba ca să devenim mai mult ca Dumnezeu. Evreii 4:12 ne spune „căci cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”

Noi ar trebui să dorim zeloși să studiem Cuvântul lui Dumnezeu și să învățăm cât mai mult despre el. „Ca niște prunci nou născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, ca prin el să creșteți spre mântuire,” ni se spune (1 Petre 2:2).

David, un om după inima proprie a lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 13:22), a înțeles că Cuvântul lui Dumnezeu ne arată drumul corect pe care să trăim: „Cum își va ținea curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău... strâng Cuvântul tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalm 119:9, 11).

David a folosit timpul său ca să se gândească la căile lui Dumnezeu și cum ar putea trăi o viață mai plăcută lui Dumnezeu. „Mă gândesc adânc la poruncile Tale, și cărările Tale le am sub ochi... Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea,” a scris el (Psalm 119:15, 97).

Ce este Adevărata Rugăciune

Un subiect al acestei broșuri este concepția de rugăciune. În mințile celor mai mulți oameni, rugăciunea implică un fel de serviciu public cu imnuri de laudă, rugăciuni și o liturghie bine planificată. Asemenea servicii reprezintă pentru mulți ceea ce este implicat în procesul de închinare la Dumnezeu. Totuși aceasta produce numai un aspect parțial.

O definiție din dicționar a rugăciunii este „respectul acordat unei ființe divine” și „un act exprimând un asemenea respect.” Cuvântul „worship” vine de la un vechi cuvânt englez însemnând „worth-ship” și se referă la prețuirea, respectul și reverența adresată lui Dumnezeu.

Aprecierea pentru Prețuirea lui Dumnezeu

Închinarea (venerația) noastră către Dumnezeu, ar însemna literal să ne arătăm aprecierea noastră pentru prețuirea lui Dumnezeu. Desigur că forme de expresie externă a unor practice religioase, cu ritualurile, ceremoniile și rugăciunile lor, pot arăta aprecierea pentru Dumnezeu. Dar noi trebuie să fim foarte atenți la ce ne zice Dumnezeu, în Cuvântul Său, Biblia.

Dumnezeu arată foarte clar că El îi caută pe cei cari Îl vor venera „în duh și în adevăr” (Ioan 4:23-24). Când Satana a încercat să-l tenteze pe Hristos să i se închine lui, Isus Hristos l-a respins categoric, zicându-i : „Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești” (Matei 4:10). Apostolul Pavel a egalat închinarea lui la Dumnezeu cu „crezând tot ce este scris în Lege și în Prooroci” (Faptele Apostolilor 24:14), referindu-se la ceea ce noi numim Vechiul Testament.

Dumnezeu dorește ca umanitatea să-L venereze în adevăr. Noi realizăm aceasta onorându-L, servindu-L și ținând seama de instrucțiunile Lui. Dumnezeu ne cere să trăim „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4); Deuteronom 8:3). Venerația noastră pentru Dumnezeu se arată după cum ne trăim viețile de zi cu zi. Creștinismul este un mod de

viață (Faptele Apostolilor 18:25, 26; 19:9, 23; 22:4; 24:14, 22). Este un mod de gândire, de activitate și de trăit. Afectează fiecare aspect al vieții noastre.

Ce implică adevărata venerație

Adevărata venerație a lui Dumnezeu implică nimic mai puțin decât transformarea internă a inimii umane prin credința în Isus Hristos și sacrificiul Său. Practicile religioase externe nu sânt îndeajuns. Dumnezeu îi caută pe cei care Îl vor venera în spirit, dintr-o inimă convertită și transformată.

Adevărata venerație, este atunci mult mai mult decât elogierea lui Dumnezeu într-un serviciu religios public. Acest înțeles mai larg este indicat de faptul că cinci verbe grecești sunt traduse ca închinăciune în Noul Testament. „Închinăciunea la Dumnezeu nu este definită nicăieri în Biblie... nu este limitată la laudă; pe larg poate fi privită ca recunoașterea directă a lui Dumnezeu, natura Sa, attributele, căile și pretențiile Sale, fie prin exprimarea inimii în laude și mulțumiri, sau prin fapte făcute în asemenea recunoaștere” (Vine, „*Worship, worshiping,*” p. 686).

Isus Hristos le-a reproșat cu vehemență conducătorilor religioși din vremea Sa, pentru că au denaturat Poruncile lui Dumnezeu și au substituit învățăturile lor de origine omenească (Matei 15:9; Marcu 7:7). El a spus că asemenea închinăciune este fără folos. Hristos a rezervat cele mai severe cuvinte de avertizare pentru aceia care ar profesa că îl venerează pe Dumnezeu (zicând ”Doamne, Doamne,” Matei 7:21) dar refuză să-I facă voința sau să se supună Legilor Lui (versurile 23, 24). Asemenea închinăciune este goală și fără merit, neacceptabilă lui Dumnezeu și lui Isus Hristos.

Noi trăim într-un timp când mulți sânt dezamăgiți de serviciile tradiționale de rugăciune. Ei le găsesc goale, fără însemnătate și fără relevanță pentru viețile lor. Este timpul să avem o privire proaspătă la ceea ce înseamnă venerația adevărată. Când ajungem să vedem semnificația ei reală, adevărata închinăciune devine suprem de importantă în viețile noastre și pentru destinul nostru omenesc.

Sabatul este plin de însemnătate astăzi

Mulți oameni, și în special Creștinii practicanți, s-ar putea să fie șocați să afle că Sabatul zilei a șaptea – ziua poruncită de Dumnezeu pentru odihnă și rugăciune comunală – nu a fost abrogat pentru Creștinul de astăzi. Rămâne foarte mult în vigoare, după cum a fost arătat prin toată această broșură. Este plină de însemnătate și de relevanță supremă pentru viețile întregii umanități. Noi pierdem una dintre cele mai minunate binecuvântări ale lui Dumnezeu dacă ignorăm observarea zilei Lui poruncite pentru odihnă.

Adevărata venerație a lui Dumnezeu cinstește Poruncile lui Dumnezeu privitor la Sabat. Prin contrast, observarea Duminicii nu se bazează pe autoritatea lui Dumnezeu sau pe aceea a Cuvântului Său, ci pe autoritate omenească. Întrebarea cea mai dificilă ce trebuie pusă este dacă Dumnezeu acceptă o asemenea închinăciune când poruncile Sale clare privitoare la Sabat sunt nebăgate în seamă.

Serviciul religios de Sabat

Sabatul lui Dumnezeu este un timp de asociere cu alții cu gândire asemănătoare, un timp de încurajare reciprocă. „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evreii 10:24-25).

Credincioșii sunt așteptați să se adune împreună pentru rugăciune (1 Corinteni 11:18; 14:23). Cum am menționat mai sus, noi nu trebuie să abandonăm „adunarea noastră.” În Vechiul Testament, Sabatul era „o convocare sfântă,” de asemenea tradusă „adunare sântă” (Leviticul 23:3). Dumnezeu a poruncit poporului Său să se adune pentru rugăciune în ziua aceea.

Preoții lui Dumnezeu sunt de așteptat să învețe poporul lui Dumnezeu despre modul Lui de viață. Pavel l-a instruit pe tânărul preot Timotei: „propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă – cu toată blândețea și învățătura” (2 Timotei 4:2).

După cum am citit mai înainte, practica obișnuită a lui Isus Hristos și Apostolului Pavel a fost să participe la o adunare în sinagogă de Sabat, să învețe și să se asocieze cu cei ce voiau să învețe căile lui Dumnezeu. Isus Hristos a arătat continuu prin acțiunile Sale – explicând Cuvântul lui Dumnezeu și felul Lui de viață și făcând lucruri de milostenie- modul corect de a observa ziua. Astăzi Sabatul lui Dumnezeu este ziua potrivită de a ne odihni de munca și ocupațiile normale, o zi de pus timp de o parte pentru a ne întâlni cu alți credincioși să ne rugăm la Dumnezeu, pentru a fi educați în modul Lui de viață și, de asemenea, pentru a face lucrări bune care exemplifică modul de viață a lui Dumnezeu.

Clădește relația cu Dumnezeu

Dumnezeu ne spune, „ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea...” (Exodul 20:10). El a fost foarte clar că munca noastră, obișnuită, de rutină, nu este acceptabilă în acea zi. Sabatul urma să fie diferit. În vechiul Israel, sub administrația națională a legilor lui Dumnezeu, Sabatul a fost atâta de important pentru Dumnezeu încât El a specificat că aceia care încălcau această poruncă trebuiau să fie omorâți (Exodul 31:14-16; 35:2).

Când Israel a ieșit afară din Egipt, Dumnezeu a întărit această Poruncă a furnizat o porție dublă de manna în ziua a șasea și nimic în Sabatul fiecărei săptămâni pentru 40 de ani (Exodul 16:26, 35; Iosua 5:12) – un total de mai mult de 2000 de minuni! Este evident că porunca Sabatului este importantă lui Dumnezeu, și El se așteaptă ca noi să I ne supunem. Observarea Sabatului este esențială pentru a menține o relație apropiată cu Dumnezeu.

The Life Application Bible comentând despre Exodul 20:8-11, explică de ce noi oamenii avem nevoie de Sabat: „Sabatul a fost o zi pusă de o parte pentru odihnă și rugăciune. Dumnezeu a poruncit un Sabat pentru că ființele umane au nevoie să petreacă timp fără grabă în rugăciune și odihnă în fiecare săptămână. Un Dumnezeu care a fost suficient de preocupat ca să prevadă o zi în fiecare săptămână pentru noi ca să ne odihnim este într-adevăr minunat. Să observăm un timp regulat de odihnă și rugăciune în lumea noastră rapidă demonstrează cât este Dumnezeu de important pentru noi, și ne dă un beneficiu în plus de a ne înviora spiritul. Nu neglija hotărârea lui Dumnezeu.”

Isus Hristos ne-a arătat prin exemplul Lui, modul corect în care să observăm Sabatul. Nu a fost niciodată intenționat să fie o zi rigidă, fără bucurii, constrânsă de restricții nenumărate detaliând ce putem și ce nu putem face. El l-a folosit ca un timp de desfătare în împărtășirea cu alții a bucuriei Cuvântului și a modului de viață al lui Dumnezeu, arătându-l să fie un timp de întărire a relației noastre cu Dumnezeu. El l-a folosit ca un timp pentru vindecare – fizică, mintală, emoțională și spirituală. Era un timp de încurajare și ajutor pentru cei care au fost mai puțin norocoși.

Isus Hristos a arătat clar că nu este nimic rău în a face bine în ziua de Sabat, arătând că nu a interzis niciodată Porunca de Sabat a lui Dumnezeu. El a scos în evidență scopul pentru care este creată ziua, în loc de a înșira toate lucrurile pe care nu le putem face. Acțiunile Sale în ziua de Sabat au țintit spre epoca ce va să vină la care El s-a referit ca „Împărăția lui Dumnezeu,” în care întreaga umanitate va împărtăși în vindecarea, libertatea și bucuria promise de Dumnezeu (Matei 4:23; 9:35; Luca 4:16-19; 9:11; 10:9).

Exemplul lui Hristos a arătat că Sabatul urmează să fie o zi de odihnă fizică și de reîntinerire spirituală. Este intenționat să fie o odihnă binevenită, înviorătoare, dela muncile noastre săptămânale, un timp în care noi trebuie să nu mai fim absorbiți de grijile și preocupările noastre obișnuite de zi cu zi.

Scopul Poruncilor lui Dumnezeu

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că Poruncile Lui nu sunt niciodată împovărătoare (1 Ioan 5:3). Ele nu sunt fără înțeles sau arbitrar. Ele au fost date umanității cu dragoste de la un Dumnezeu cu o cunoaștere și o înțelepciune infinită (Isaia 55:8-9). Ele au fost date ca să fie un beneficiu umanității, aducând binecuvântări când au fost urmate (Deuteronom 4:40; 5:29, 33).

Aceste Porunci includ Sabatul lui Dumnezeu. Este o zi de refacere și reînviore, dată omului de acela care a desenat și a creat omenirea. Este un timp pentru reînnoire fizică, emoțională și spirituală.

Dumnezeu a știut că avem nevoie de acest timp ca să nutrim și să întărim o relație corectă cu El. Parte din Porunca de Sabat spune: „Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău...” Dumnezeu ne spune să avem grijă de munca și preocupările noastre obișnuite în celelalte șase zile, lăsând timpul și mințile noastre libere ca să ne putem ruga corect și supune Lui prin observarea Sabatului Său. Când suntem liberi să ne concentrăm mințile și gândurile la scopul și calea lui Dumnezeu, Sabatul într-adevăr devine binecuvântarea și desfătarea pe care Dumnezeu o intenționează să fie (Isaia 58:13-14).

În această zi a șaptea a fiecărei săptămâni, noi trebuie să încetăm muncile noastre proprii și să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze în noi, clădind și hrănind relația noastră cu Creatorul nostru. Atunci vom descoperi și vom trăi binecuvântările odihnei Sabatului lui Dumnezeu.

Sabatul în Veacul ce are să Vină

Dumnezeu a creat Sabatul pentru omenire (Marcu 2:27), și va veni totuși un timp când întreaga omenire va ține Sabatul lui Dumnezeu.

Biblia vorbește despre Împărăția lui Dumnezeu ca fiind stabilită pe pământ când Isus Hristos se reîntoarce ca să guverneze ca „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 11:15; 19:11-16). În plus la guvernarea peste fiii lui Dumnezeu care vor fi schimbați în ființe spirituale și vor governa cu Isus Hristos în Împărăția lui Dumnezeu la a doua venire a

Sa, Isus va governa de asemenea ca un conducător al unui guvern literal peste națiunile fizice pe pământ (Psalm 22:27-28; 72:1-11; Daniel 2:34-35; Zaharia 14:8-9).

În acel timp toate națiunile vor fi guvernate de Legile lui Dumnezeu (Ieremia 31:31-34; Mica 4:2; Isaia 2:2-3; Evreii 8:7-13). Toată omenirea va învăța și va ține Sabatul lui Dumnezeu: „În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, – zice Domnul” (Isaia 66:23).

Sabatul va fi ținut de gentili și de cei ce nu au fost nici odată parte din națiunea fizică a Israelului.

„Așa vorbește Domnul: „Păziți ce este drept, și faceți ce este bine; căci mântuirea Mea este aproape să vină, și neprihănirea Mea este aproape să se arate. Ferice este de omul care face lucrul acesta, și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească, și stăpânindu-și mâna să nu facă nici un rău...Famenilor, cari vor păzi Sabatele Mele, cari vor alege ce-Mi este plăcut, și vor stăruî în legământul Meu, le voi da în Casa Mea și în lăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bune decât fii și fiice; le voi da un nume vecinic, cari nu se va stinge. Și pe străinii cari se vor lipi de Domnul ca să-I slujească, și să iubească numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stăruî în legământul meu, îi voi duce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umplea de veselie în Casa Mea de rugăciune”” (Isaia 56:1-2, 4-7).

Observarea Sabatului este menționată specific ca parte din legământul pe care Dumnezeu îl va face atunci cu toți oamenii și închinarea lor la El.

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Telefon: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Fax: (905) 876-0569
Web site address: www.ucg.ca
E-mail: info@ucg.org

Caraibe: Bahamas: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Telefon: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Telefon: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Telefon: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637
E-mail: info@gutenachrichten.org

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo, Italy
Telefon/Fax: (+39) 035-452353
E-mail: info@labuonanotizia.org

Olanda: United Church of God Holland
P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, The Netherlands

Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 3535, 111 74, Stockholm, Suedia
E-mail: svetige@ucg.org

AFRICA

Africa de Est (Kenya, Tanzania, Uganda):
United Church of God, Kenya, P.O. Box 75261, Nairobi
00200 Kenya. Email: kenya@ucg.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
E-mail: mauritiust@ucg.org

Africa de Sud (Namibia, Botswana, Lesotho, numai Swaziland): United Church of God, Southern Africa, P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205, South Africa, Telefon/Fax: 043-748-1694

Malawi: United Church of God. P.O. Box 32257, Chichiri, Blantyre 3, Malawi.
E-mail: malawi@ucg.org

Nigeria: United Church of God, P.O. Box 2265, Shomolu, Lagos, Nigeria.
Telefon: 01-8113644 E-mail: nigeria@ucg.org

Zambia: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia
Telefon: (02) 226076, E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: United Church of God, Zimbabwe
P.O. Box 928, Causeway, Harare, Zimbabwe
Telefon Celular: 011-71-6273
E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld. 4001, Australia
Telefon: 0755-202-111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 0755-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God, P.O. Box 11081, Laucala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Telefon: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: United Church of God, P.O. Box 81840 DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Telefon/Fax: (+63) 82 241 4444
Celular/text: (+63)-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 2617, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027, Cincinnati, OH 45254 - 1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să afli mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association], care are pastori și congregații prin toată lumea.

Noi ne tragem originea din Biserica pe care a înființat-o Isus în secolul I, A.D. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practici stabilite atunci. Comisiunea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să urmeze ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul dumneavoastră gratis la revista The Good News (Vești Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători pentru donațiile și zecielile membrilor bisericii și a altor susținători care contribuie voluntar să susțină această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim acest mesaj de speranță cu alții sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate.

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să împlinească această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații în întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină tovărășie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Pastorii noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă ai dori să iei legătura cu un pastor sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi calculatorul (computerul) ca să intri la locația noastră pe Web www.gnmagazine.org care îți dă acces la informații generale, numere mai vechi de The Good News [Veștile Bune], broșuri gratuite și multe altele.

De asemenea poți descărca orice broșuri gratuit la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm.